

சரித்திர கதாவாசகம்

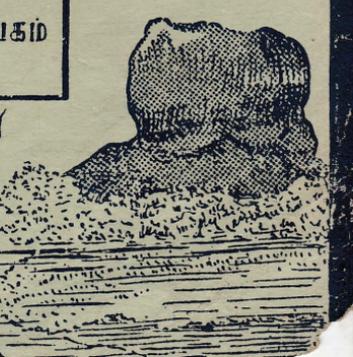
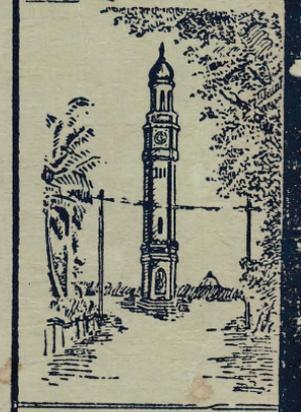
நான்காம் வகுப்பு

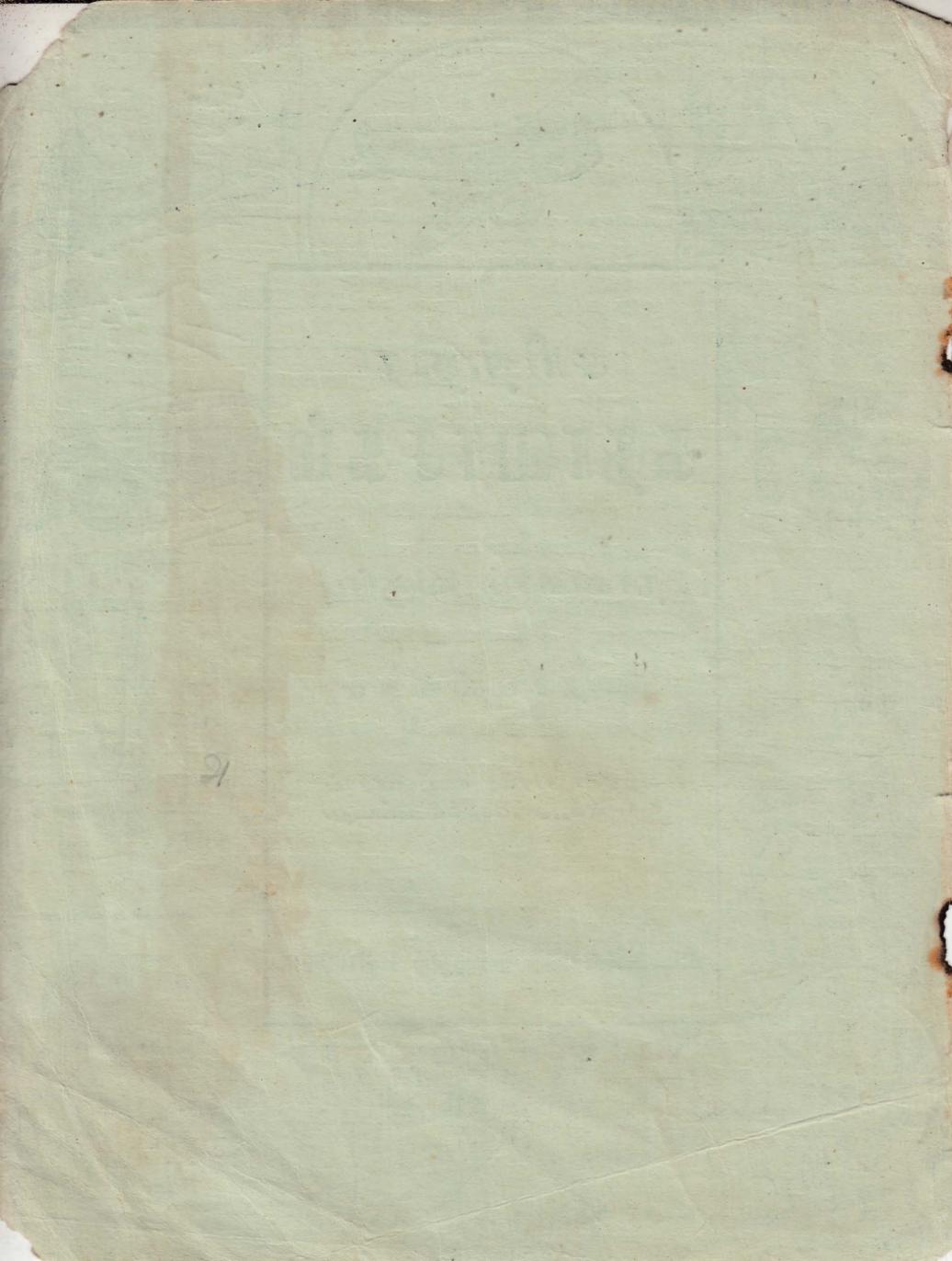
இ. தர்மலிங்கம்

வித்தியா பிரசுர சபையினரால்
8-1-52ல் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

கன்னடம்:

வட-இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகம்

சரித்திர கதாவாசகம்

நான்காம் வகுப்பு

புள்ளைக்கட்டுவன்

திரு. இ. தர்மலிங்கம் அவர்களால்

எழுதப்பட்டது

இப் புத்தகம்

இலங்கை வித்தியாபகுதியின் வித்தியா பிரசுர சபையினரால் இலங்கைப் பாடசாலைகளிலும், கல்லூரிகளிலும் உபயோகிக்கப்படத் தகுந்த தென 8-1-52இல் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

சுன்னாகம் :

வட - இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகம்

உரிமை பதிவு]

1955

[விலை சதம் 90

பதினாண்டாம் பதிப்பு (மறுபிரசுரம்) — 1955

சுன்னாகம் :
திருமகள் அழுத்தகம்

[உரிமை பதிப்பகத்தார்க்குரியது]

பொருளடக்கம்

பக்கம்

முகவுரை	iv
அணிந்துரை	v
1. விஜயனின் பிறப்பு	1
2. விஜயன் இலங்கையை அடைதல்	5
3. விஜயன் இலங்கைக்கு அரசனாதல்	8
4. தீசனின் பிறப்பும் அசோகனின் நட்பும்	12
5. தீசன் மகேந்திரனைச் சந்தித்தல்	15
6. இலங்கையிற் புத்தசமயம் பரவுதல்	17
7. தமிழரின் முதலாம் படையெழுச்சி	22
8. எல்லாள் மன்னனின் ஆட்சி	25
9. கைமுனுவின் இளமைப் பருவம்	28
10. கைமுனு இலங்கைக்கு ஏகாதிபதியாதல்	32
11. வாலகம்பாகு	37
12. யசலாளகதீசன்	39
13. கஜபாகுவின் ஆட்சி	41
14. கஜபாகு சோழ அரசனை வெற்றிகொள்ளல்	44
15. மகாசேனன்	48
16. தாதுசேனன்	50
17. காசியப்பன் சீயகிரியை இராசதானியாக்கல்	52
18. குமாரதாசனும் காளிதாசனும்	55
19. மகா பராக்கிரமவாகு	57
20. யாழ்ப்பாணம்	61
21. சின்னத்தம்பிப் புலவர்	68
22. ஆறுமுகநாவலர்	69
23. குமாரசுவாமிப் புலவர்	71
24. சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன்	74
25. சனங்களின் சீவியம் (முதற்பாகம்)	76
26. சனங்களின் சீவியம் (இரண்டாம்பாகம்)	78

முதற் பதிப்பின் முகவுரை

இக் காலத்தில், இரண்டாம் வகுப்புத் தொடக்கமாகச் சரித்திரம் என்னும் பாடத்தைக் கற்பிக்கவேண்டுமென்று வித்தியா பகுதியார் விதித்துள்ளார்கள். அதற்குரிய பாடத் திட்டத்தையும் வகுத்துள்ளார்கள். சரித்திர பாடத்தைத் தகுந்த முறையிற் கற்பதற்கும் கற்பிப்பதற்குமுரிய புத்தகங்கள் மிகச் சிலவே நம் நாட்டிலுண்டு. அதிலும் சிறுவர்க்குரிய நூல்கள் இல்லையென்றே சொல்லலாம். ஆகவே, இப் 'புதுப் பாடத்தை'க் கற்கவும் கற்பிக்கவும் மாணவரும் ஆசிரியரும் பெரிதும் இடர்ப்படுகின்றார்கள்.

இக் குறையை நீக்குவான்கருதி, எமது நூல்களை ஆதரித்து எமக்கு ஊக்கமளித்துவரும் பல ஆசிரிய நண்பர்களின் கேள்விக் கியைந்து, தொடர்பான சில நூல்களைச் சரித்திர கதாவாசகம் என்னும் பெயருடன் வெளியிட எண்ணினேம்.

இந் நூல், வித்தியா பகுதியாரின் பாடத் திட்டத்திற்கியையவே எழுதப்பட்ட தென்பது இதனை வாசிப்போர் எவர்க்கும் தெள்ளிதிற் புலப்படும். இது சரித்திர பாடத்திற்குரிய புத்தகமாகவும் வாசிப்புப் பாடத்திற்குரிய உபபாட புத்தகமாகவும் உபயோகமாகும்வண்ணம் எழுதப்பட்டுள்ளது.

நாம் முன்னர் வெளியிட்ட நூல்களை ஆதரித்து எமக்கு ஊக்கமளித்தது போலவே, இந் நூலையும் ஆதரித்து இன்னும் இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபட உதவி புரியுமாறு அறிஞரை அன்புடன் வேண்டுகின்றேம்.

இ. தர்மலிங்கம்

வடபெரும்பிரிவுப் பகுதி வித்தியாதரிசகர்
மு. தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் அளித்த
அணி ந்துரை

சரித்திர கதாவாசகமெனப் பெயரிய புத்த
கத்தைப் படித்துப் பார்த்தேன். அது மிகவும்
இலகுவான வசன நடையில் எழுதப்பெற்றிருக்
கின்றது.

அதனை ஆக்கியோன், பல புத்தகங்களிலு
மிருந்து ஆராய்ந்து, வித்தியாபகுதியாரின் புது
ஒழுங்குகளுக் கேற்ப, அநேக விஷயங்களைத்
தெரிந் தெடுத்துக் கோத்திருக்கின்றனர். ஆசிரி
யர்க்கும் மாணவர்க்கும் அப் புத்தகம் பெரிதும்
பயன்படக் கூடியதொன்று.

அது, நான்காந்தரத்தில் இரண்டாம் வாச
கப் புத்தகமாக உபயோகிக்கக்கூடிய சிறப்
புடைய தென்பது வாசிப்போர்க்குத் தெள்ளி
திற் புலப்படும்.

யாழ்ப்பாணம், }
21-12-36 }

மு. தம்பிப்பிள்ளை
வித்தியாதரிசகர்.

மகேந்திரனும் தேவநம்பியதீசனும்

K. Kayaparamthuran

STO 16 A

சரித்திர கதாவாசகம்

KHC

இலங்கையின் முதற் சிங்கள அரசன்

1. விஜயனின் பிறப்பு

இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்தைந்நாறு ஆண்டுக் ளுக்கு முன்னர், இந்தியாவிலுள்ள வங்காள தேசத்தை ஓர் அரசன் பரிபாலித்துவந்தான். அவன் கலிங்கநாட் டரசன் புத்திரியை மணந்தான். அவர்களுக்கு அநேகம் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுட் சுபதேவி என் பாள் அதிகம் அழகுவாய்ந்தவள்.

சுபதேவிக்கு அழகில் ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லை. ஆனால், அழகுக்கேற்ப நற்குணமுடையாள் அல்லள். அவளின் தூர்க்குணங்களை அறிந்த பெற்றோர் தங் குலத் துக்கு ஈனம் வந்ததே எனக் கலங்கினர். அவளைத் திருத்துவதற்காக அதிகம் முயற்சிப்பட்டனர்; முயற் சிப்பட்டும் வாய்க்கவில்லை. ஆதலின், அவளை ஓர் அறையிலே தனிமைபாகவிட்டுப் பூட்டிவைத்தார்கள். சுப தேவிக்கு அவ்வறை நரகம்போன் றிருந்தது. அதிலிருந்து தப்பியோடப் பலமுறைகளில் எத்தனித்தும் அனுசூல மடையவில்லை. ஒரு நாள் இரவு ஏதோவித மாக அறையிலிருந்து வெளியேறி அவ்வூரை விட்டு வேறு தேசஞ் செல்லப் புறப்பட்டாள்.

வங்காளத்தைக் கடந்து செல்லும்போது சிங்களன்
என்னும் ஒருவன் அவனைக் கண்டான். அவளின் அழகு
அவனை மயக்கிவிட்டது. நரமாமிசத்தையே உணவாகக்
கொள்ளும் அவன் அவனைக் கொல்லாது தனக்கு மனை
யாளாகக் கொள்ள நினைத்தான். பின், கைகளால்
அவனைத் தூக்கித் தோள்மீதிட்டான். அவள் கதறிப்
புலம்பத் தன் குகையை நோக்கி நடந்தான்.

குகையின் வாயிலில் ஒரு பெருங் கல் வைக்கப்
பட்டிருந்தது. சாதாரண மனுஷர் ஐம்பதின்மர் சேர்ந்
தும் அக் கல்லை அசைக்கமுடியாது. சிங்களன் குகையை
அடைந்ததும் அக் கல்லைத் தன் காலால் தட்டிவிட்டு
உள்ளே சென்றான். அக் குகையுட் சுபதேவியை
வைத்து மறுபடியும் வாயிலைக் கல்லால் மூடினான்.

அவன் தான் உணவுதேடச் செல்லும்போதெல்
லாம் குகையின் வாயிலை அடைத்துவிட்டே செல்வான்.
பாவம்! அப் பெண்ணும் அக் குகையினுள்ளேயே
இருந்தாள்.

சில நாட்கள் கழிந்தன; சுபதேவியும் சிங்கனைத்
தன் கணவனாகக் கொண்டாள். அவர்களுக்கு இரு
பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். ஒன்று ஆண்; மற்றொன்று
பெண். ஆணுக்குச் சிங்கபாகு வென்றும் பெண்ணுக்
குச் சிங்கவல்லி யென்றும் பெயர் இட்டார்கள்.

சிங்கபாகு காளைப்பருவ மடைந்ததும், தான்
குகையினுள்ளே எப்பொழுதும் இருப்பதைப்பற்றி

அதிகம் யோசித்தான். தன் தாயிடம் தாம் வெளி யேறாமல் அக் குகைக்குள் இருப்பதைப்பற்றி வினவி னான். தாயும் தன் வரலாறு அனைத்தையும் கூறினாள்.

அவற்றைக் கேட்ட சிங்கபாகு தந்தையிடமிருந்து தப்பியோடி வேறிடத்திற் சீவிக்க விரும்பினான். அவன் அதிகம் பராக்கிரமசாலி. ஆகையினால், ஒருநாள் சிங்கள் வெளியே சென்றிருந்தபோது குகையின் வாயிலிலுள்ள கல்லைப் புரட்டிவிட்டுத் தன் தாயையும் தங்கையையும் வேறிடத்திற்குக் கொண்டு செல்ல நினைத்தான். தன் தோள்களில் ஒன்றிலே தாயையும், மற்றதிலே தங்கை யையும் வைத்துக் கடுகி நடந்தான். நடந்து அயல் நாடான லாலா நாட்டை அடைந்தான். அங்கே அவர் கள் மூவரும் தங்கியிருந்தார்கள்.

இஃது இவ்வாறாக, சிங்கள் தன் குகைக்குத் திரும்பிச் சென்றான். அங்கே தன் மனைவி மக்களைக் காணாது வருந்தினான். கண்கள் சிவந்தன; மீசை துடித்தது; கோபம் அக்கினிபோற் பொங்கிற்று. உடனே மனைவியையும் மக்களையும் தேடிப் புறப்பட்டான். தேடிச் செல்லும் வழியில் அவன் கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட மனுஷரும் பிராணிகளும் அவனாற் கொலையுண்டன. கடைசியாகச் சிங்கள் லாலா நாட்டை யடைந்தான். அங்குள்ள சனங்களுக்கெல்லாம் அவன் ஆற்றொணைத் துன்பஞ் செய்துவந்தான். அவர்கள் அரசனிடம் போய் முறையிட்டார்கள். குடிகளின்

துயரத்தைக் கண்ட அரசன் சிங்கனைக் கொல்வோருக்கு லாலா நாட்டைப் பரிசாகக் கொடுப்பதெனப் பறை சாற்றுவித்தான்.

இச் செய்தி சிங்கபாகுவின் செவிக்கு எட்டியது. அவன் அதிகம் பராக்கிரமசாலி அல்லவா? உடனே சிங்கனைத் தேடிச்சென்றான். தேடிச் செல்லும்போது அதிக தூரத்திலே ஒருவன் ஆர்ப்பரித்து வருவதைக் கண்டான். உடனே ஓர் அம்பெடுத்து நானேற்றி விட்டான். அது சிங்கன் மார்பிலே தைத்ததும் அவன் அடியற்ற மரம்போல் நிலத்தில் விழுந்தான். பின் சிங்கபாகு, இறந்தவன் தன் தந்தை என்பதை அறிந்தான். தன் தந்தையைக் கொன்றதை நினைந்து வருந்தினான். ஆனால் அவனுடைய துட்டச் செயல்களை நினைத்துத் தேற்றிக் கொண்டான். பின் இறந்த சிங்கனின் சிரசை வெட்டி அரச சபைக்கு எடுத்துச் சென்றான்.

இச் சம்பவம் நிகழ்வதற்குச் சில நாட்களின் முன் அரசனும் காலன் கைப்பட்டான். சனங்கள் தம்மை இரட்சித்த சிங்கபாகுவை வாயார வாழ்த்தினர். தமக்கு வரும் இடுக்கண்களை நீக்குதற்கு அவனே தகுந்தவன் என்று சொல்லித் தம் அரசனாக்கினர்.

சிங்கபாகு லாலா நாட்டிற் பெரியதோர் அரண்மனையைக் கட்டி அதிலிருந்து அரசு செய்தான். சிங்கவல்லியைத் தன் துணைவியாகக் கொண்டான். இவர்களுக்குப் பதினாறு இரட்டைப் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவன் விஜயன்.

2. விஜயன் இலங்கையை அடைதல்

ஒரு தேசத்து அரசனிறந்தபின், அவனுடைய மூத்த மகனே அரசுக்குரியவன். ஆதலின் சிங்கபாகு வின் பின் விஜயனே லாலா நாட்டுக் கரசனாகு முரிமையுடையவன். அதனால் அவனை எல்லோருங் கண்ணுங்கருத்துமாக வளர்த்து வந்தனர்.

ஆனால், விஜயன் வாலிபப் பிராய மடைந்தவுடன் கெட்டவர்களுடன் சகவாசஞ் செய்துகொண்டான். லாலா நாட்டிலுள்ள துஷ்டர்கள் எல்லோரும் விஜயனுடன் சேர்ந்தார்கள். இப்படி அவனை அடைந்தோரின் தொகை எழுநூறாகும். இவ்வெழு நூறு பேருக்கும் விஜயன் தலைவனாயினான்.

விஜயன் தான் ஓர் அரசுகுமாரன் என்பதை முற்றாக மறந்தான். ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தின் தலைவனென நினைந்தான். அவனுந் தோழரும் அவ்வூர்ச் சனங்களைப் பலவாறு துன்பப்படுத்திவந்தனர். பிரயாணிகளை வழிமறித்து அவர்களை அடித்து முறித்துப் பணம் பண்டங்களைப் பறிப்பார்கள். பணக்காரரின் வீடுகள் தோறும் சென்று கன்னக்கோ லீடுவார்கள். ஊனுக்காக ஆடு, மாடு முதலிய மிருகங்களையெல்லாந் திருடுவார்கள். இப்படிப் பலவாறுகச் சனங்களை வருத்த அவர்களும் இவர்களின் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாது அரசனிடம் போய் முறையிடத் தொடங்கினார்கள்.

நாள்தோறும் அரசன் *முன்றிலிற் சனங்கள் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாகக் காணப்பட்டார்கள். தினந்தோறும் அவர்களின் துன்பத்தைக் காண அரசனுக்கு மனஞ் சகிக்கவில்லை.

இங்ஙனம் நடைபெற்று வரும்போது ஒருநாள் சிங்கபாகு தன் ஏவலாளரிற் சிலரை அழைத்து விஜயனைத் தன் முன்னிலையிற் கொண்டுவரும்படி கட்டளை யிட்டான். அவர்களும் அப்படியே சென்று விஜயனை அழைத்து வந்தார்கள். அரண்மனை வாயிலில் விஜயனைக் கண்ட அரசனுக்குக் கோபம் பொங்கி எழுந்தது. தன் உடைவாளை உறையிலிருந்து உருவி எடுத்தான். பெற்ற பிள்ளையைக் கொல்வது பாவம் என்ற எண்ணம் அவன் மனதிற் பட்டது. உடனே மறுபடியும் வாளை உறையிலிட்டான். பின் விஜயனைப் பார்த்து, “ விஜயனே! நீ ஓர் அரச குமாரனாயிருந்தும் இழிகுலத்தவருடன் சேர்ந்து என் குடிகளுக்கெல்லாம் பல இடுக்கண் செய்துவருகின்றாய். தீய குணமுள்ள நின்னைக் கொன்று விடுவதே நலமென நினைத்தேன். ஆனால் உன்னைக் கொன்றால் மகனைக் கொன்ற பாவி எனப் பலரும் என்னை இகழ்வார்கள். ஆதலினாற்றான் உருவிய வாளை உறையிலிட்டேன். இனி என் கண்முன் ஒரு நிமிஷ நேரமேனும் நிற்க வொண்ணாது. உன் தோழருடன்

*முன்றில் - முற்றம்.

சீக்கிரம் இத் தேசத்தைவிட்டு வேறு தேசஞ் சென்று விடு” என்று கூறினான்.

அரசன், பின் தனது வீரரை அழைத்து விஜயனை யுந் தோழர்களையும் ஒரு படகிலேற்றிக் கடலிலே விடும் படி கட்டளையிட்டான். அவர்களும் அப்படியே விஜயனையுந் தோழர்களையும் படகிலேற்றிக் கடலி ல்லைய விட்டார்கள். கடலிலே அவர்கள் அடைந்த துன்பங்களுக்கோர் அளவில்லை. பல நாட்களாக உணவின்றி வருந்தினார்கள்; எத்திசையிற் பார்த்தாலும் நீரேயன்றி நிலம் தெரிந்திலது. பல துன்பங்களையும் அநுபவித்த அவர்கள், தாம் கரையை அடைந்தால் இனிமேல் ஒரு போதும் துஷ்டச் செயல்களைச் செய்வதில்லை யெனத் தீர்மானித்தார்கள்.

பல நாட் பிரயாணத்தின் பின் ஒரு நாளிரவு கரையை யடைந்தார்கள். அவர்களடைந்த இடம் நாம் வசிக்கும் இலங்கையிலுள்ள புத்தளத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ளது. அவர்க ளெல்லோரும் படகைவிட்டிறங்கி அன்றிரவு நிலத்திற் படுத்து நித்திரை செய்தார்கள்.

அவ்விடம் செம்மண் செறிந்தது. அவர்கள் மறு நாட் காலை எழும்பிப் பார்த்தபோது தந்தேகம் முழுவதும் செந்நிறமாக இருக்கக் கண்டார்கள். கண்டு மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அவ்விடத்திற்குச் செந்நிறம் எனப் பொருள்படத் தம்பபண்ணை என்று பெயர் இட்டார்கள்.

3. விஜயன் இலங்கைக்கு அரசனாதல்

நீர்வள நிலவளங்களாற் சிறந்து விளங்கும் இந்த இலங்கைத் தீவானது பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே பெரும் காடாயிருந்தது. இதன் வடபகுதியில் **நாகர்** என்றோர் சாதியினர் வசித்தனர். தென்பகுதியில் **இயக்கர்** என்று இன்னோர் சாதியினர் வசித்தனர். இயக்கர் இராக்கத குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். கருநீறமுடையவர்கள். விரும்பியபோது வேற்றுருவம் பெறக்கூடியவர்கள். நர மாமிசத்தையே உணவாகக் கொள்பவர்கள்.

இயக்க சாதியாரில் ஒரு வகுப்பினருக்குக் **குவேனி** என்ற பெண் தலைவியாக இருந்தாள். அவள் அழகிய தாமரைத் தடாக மொன்றிற் கருகேயுள்ள குகையிற் சீவித்துவந்தாள். அவள் தன் தூதுவர்கள்மூலம் நரரைப் பிடித்து உண்டுவருவது வழக்கம். தூதுவர்கள் பலப்பல வடிவங்களுடன் கடற்கரைக்குச் சென்று அங்கு வழி தப்பி வரும் கடற் பிரயாணிகளை மயக்கிக் குவேனியிடம் அழைத்துச் செல்வார்கள்.

ஒரு நாள் தூதுவனொருவன் நாயுருவெடுத்துக் கொண்டு விஜயன் முதலாயினோர் தங்கியிருந்த இடத்துக்குச் சென்றான். பலநாட்களாகப் பட்டினி இருந்த அவர்கள், நாயைக் கண்டதும் மனமகிழ்ந்தனர். நாய் அங்கே வந்தபடியால், சமீபத்திற் சனங்கள் குடியிருக்க வேண்டுமென எண்ணினர். ஆதலின் விஜயன் தன் தோழர்களில் ஒருவனை அந்நாய்க்குப்பின் சென்று, சனங்கள் இருக்கும் இடத்தை அறிந்து உணவுபெற்று மீளும் படி கூறினான். அவனும் நாயைத்தொடர்ந்துசென்றான்.

அந்த நாய் குவேனி இருக்கும் குளக்கரைக்குச் சென்றது. நாயின் பின்னே சென்றவன் குளத்தினழகைக் கண்டு மயங்கினான். தன் ஆயாசத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு அதிலிறங்கி ஸ்நானஞ் செய்தான். தாமரையின் கிழங்குகள் பலவற்றை உண்டு, தண்ணீரும் அருந்திக் களை தெளிந்தான். இப்படி இருக்கும் சமையத்தில் குவேனி என்னும் இயக்கி அவனைப் பிடித்துக் குகை ஒன்றினுள் அடைத்து வைத்தாள்.

உணவு தேடச் சென்ற தங்கள் தோழன் அதிக நேரமாயும் மீண்டு வரவில்லையே என விஜயனும் மற்றவர்களும் விசனப்பட்டார்கள். தாம் ஒருபோதும் அறியாத அந்நிய நாட்டில் அவனுக்கு என்ன நிகழ்ந்ததோ என ஐயுற்று அவனைத் தேடுவதற்காக ஒருவனை அனுப்பினார்கள். அவன் தன் தோழனும் நாயினதும் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றிச் சென்றான். கடைசியாக அவனும் குளக்கரையை அடைந்தான். குளத்தில் அவனுமிறங்கி நீராடித் தாமரைக் கிழங்குகளை உண்டு பசியாறினான். அந்த நேரத்திற் குவேனி அவ்விடம் வந்து அவனையும் பிடித்துக் குகைக்குள் அடைத்து வைத்தாள். இப்படியே ஒருவரை ஒருவர் தேடிச் சென்று எழுநூறு பேரும் குவேனியின் கைப்பட்டனர்.

தன் தோழர்களில் ஒருவரும் திரும்பி வராமையுறித்து, விஜயன் பலவாறாக நினைந்து, புலம்பினான். பின் ஒருவாறு மனந்தெளிந்து அவர்களைத் தேடப் புறப்பட்டான். அவனும் குளக்கரையை அடைந்தான்.

விஜயன் அதிகம் அழகுவாய்ந்தவன். கண்டோர் மனதைக் கவருந் தன்மை உடையவன். அவன் அழகைக் கண்ட குவேனி அவளில் மோகங் கொண்டாள். உடனே தன் அவலட்சண உருவத்தைவிட்டு ஓர் அழகிய கன்னியைப்போல உருவங்கொண்டாள்.

கன்னிகையாக உருவங்கொண்ட குவேனி, விஜயனின் முன்பு வந்தாள். வந்து தன்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ளும்படியாக இரந்து கேட்டாள். அப்படி விவாகஞ் செய்தால் அவனுடைய தோழர்களை மீட்டுக் கொடுப்பதாகவும், அத் தேசத்துக்கு அவனை அரசுக்குவதாகவும் வாக்குப்பண்ணினாள். அவள், தன் உயிர்த்தோழர்களை மீட்டுக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிய மாத்திரத்தே விஜயனும் அவளது எண்ணத்துக்கு இசைந்தான்.

பின்பு, குவேனி அவ்வெழுநூறு பேரையுங் குகையிலிருந்து வெளிப்படுத்தி விஜயன் முன் கொண்டுவர விரும்பினாள். விஜயன் தனது தோழரைக் கண்டதும் பேருவகை கொண்டான். குவேனியின் இராச்சியத்திற்கு விஜயன் அரசனானான். தோழர்கள் அமைச்சர்களாயினர்.

சிலகாலஞ் செல்லக் குவேனியின் சூழ்ச்சியினால் இயக்கரின் தலைவர்கள் எல்லோரையும் விஜயன் கொன்று, இலங்கை முழுவதற்கும் அரசனானான். குவேனிக்கு ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணுமாக இரு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள்.

விஜயன் அரசியற்றிவரும் நாளில், ஒரு நாள் பின்வருமாறு ஆலோசிக்கலாயினன் : “ மக்களி

லெல்லாம் அரசன் மேம்பட்டவன். யானும் ஓர் அரச குமாரன். என்னே என் நிலைமை! இழிகுலத்தவளான ஒரு பெண்ணை என் மனைவியாகக் கொண்டேன். அந்தோ! என் உயரிய குலத்துக்கு இழிவு தேடிவிட்டேன். இப்பொழுதே இப் பெண்ணை நான் துரத்தி விடுகிறேன். இனி ஒரு கணமும் அவளை என் தேவியாக வைத்திருக்க மாட்டேன்.”

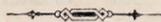
இப்படியாக ஆலோசித்துக்கொண்டு தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அங்கு குவேனியைப் பார்த்து, “பெண்ணே! உன்னைத் தேவியாக வைத்துக்கொள்ள என்மனம் ஒருப்படவில்லை. நீயோ இழிகுலத்தவளான இயக்கப் பெண். நானோ ஓர் அரசன். ஆதலின் இனி ஒருபோதும் உன்னை என்னுடன் வைத்துக்கொள்ள மாட்டேன். இந்நிமிடமே என் அரண்மனையை விட்டுச் சென்றுவிடு” எனக் கூறினான்.

குவேனி பலவாறு இரந்து நின்றாள். நின்றும் என்ன பயன்? விஜயன் தன் எண்ணத்தை மாற்றினான். ஆகையினால் குவேனி தன் பிள்ளைகளுடன் அரண்மனையை விட்டுப் புலம்பிக்கொண்டு சென்றாள். சென்ற அவர்கள், காட்டிலே தங்கிக் கந்தமுலங்களையும் காய்கனிகளையும் உண்டு சீவித்து வந்தார்கள்.

குவேனியினதும் பிள்ளைகளினதும் செய்தி இவ்வாற்றிருக்க, விஜயன் பாண்டிய மன்னனுக்குத்

தூதனுப்பி அவன் மகளாகிய விஜயை என்பவளை வரவழைத்து விவாகஞ் செய்துகொண்டான். அவளுடன் வேறு எழுநூறு பெண்களையும் அழைப்பித்துத் தன் தோழர்களுக்கு மணம் முடித்து வைத்தான். பின்பு பல ஆண்டுகளாக நீதி தவறாது அரசியற்றிப் பிள்ளையில்லாது காலன் கைப்பட்டான். பிள்ளையில்லாது இறக்கவே இந்தியாவிலிருந்து வந்து அவன் தம்பியின் மகன் பந்துவாசன் இலங்கைக்கு அரசனாயினான்.

புத்த சமயத்தைத் தழுவிய முதல் அரசன்

4. தீசனின் பிறப்பும் அசோகனின் நட்பும்

செல்வச் சிறுவர்களே! முன் பாடத்தில் இலங்கையின் முதற் சிங்கள அரசனான விஜயனைப்பற்றிப் படித்தீர்களல்லவா? அவனிறந்த பின் வேறு பலர் இலங்கையை ஆட்சி செய்தனர். அவர்களில் முத்தசிவன் என்பான் ஒருவன்.

இவனுக்குப் பத்து ஆண்களும், இரு பெண்களும் பிறந்தார்கள். அவர்களில் இரண்டாவது மகன் மிகவும் கீர்த்தி பெற்ற அரசனாய் விளங்கினான். அவனது பெயர் தீசன்.

தீசன் முடிசூடிய தினத்தன்று பல நன்னிமித்தங்கள் காணப்பட்டன. கடலிலிருந்து முத்து முதலியவை கரையேறின. பூமிக்குள் இருந்து பொன்

முதலியவை வெளியேறின. சனங்களெல்லோரும் தீசன் தமக் கரசனானதைக் குறித்து அவனை வாழ்த்தினர். தீசன் கடவுளிடத்து அதிகம் அன்புள்ளவன். ஆதலினால் அவனுக்குத் தேவப்பிரிய தீசன் என்றும் பெயருண்டு.

தீசன் இலங்கையை ஆண்ட காலத்தில் இந்தியா விலே *பாடலிபுரத்தில் அசோகன் என்னும் அரசன் அரசு செய்தான். அவனும் தீசனைப்போலவே செங்கோல் மன்னன். அசோகனும் தீசனும் அதிகம் நட்பாளராய் இருந்தார்கள். அசோகன் புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவன். புத்த சமயத்தை உலகமெங்கும் பரப்ப அவன் அதிகம் முயற்சி செய்தான்.

ஒருமுறை தீசன் விலையுயர்ந்த பல இரத்தினங்களையும், எண்வகையான முத்துக்களையும், வலம்புரிச் சங்கொன்றையும் தனது மந்திரிமார்களில் நால்வர் மூலம் அசோகனுக்கு அனுப்பினான். அவர்களும் அசோகனது அரண்மனையை அடைந்து, அவற்றை அவன் முன்னிலையில் வைத்து அடிபணிந்து நின்றார்கள். மன்னனும் மனமகிழ்ச்சியுடன் அவற்றை ஏற்றான். ஆருயிர் நண்பனை தீசனுக்குப் பிரதியுபகாரமாகக் கங்கா தீர்த்தம், பொற்பாதகுறடு, இரத்தினக் கிரீடம் முதலிய பொருள்களை அம் மந்திரிமார்மூலம் அனுப்பினான். இப்பொருள்களைவிட

ஒரு திருமுகமும் அனுப்பினான். அதிற் பின் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது :

இலங்கை வேந்தனும் தேவப்பிரிய தீசனின் திவ்விய சமுகத்திற்கு :-

ஆருயிர் நண்பா!

நீவிர் அனுப்பிய மதிப்பதற்கரிய இரத்தினாதிகளைப் பெற்றேன். அவற்றிற்காக எனது மனமுவந்த துதியைச் செலுத்துகின்றேன். யான் செய்யத்தகும் கைம்மாறு யாது? ஒன்றுமே இல்லை. பிரிய நண்பா! யான் நீர்க்கு மிழிபோல் நிலை இல்லாத இவ்வுலக இன்பங்களை எல்லாம் நீத்துப் புத்த பெருமானிடத்திற் சரண் புகுந்துவிட்டேன். எனது பிரசைகளும் அப் பெருமானையே சரண் அடைந்துவிட்டார்கள். நீவிரும் உமது செல்வம்மிக்க பிரசைகளும் புத்த பிரானிடத்திலேயே அடைக்கலம் புகுவீராக. அடைக்கலம் புகுந்து ஆன்ம ஈடேற்றம் அடைவீர்களாக. புத்த பெருமானின் அறிய தருமங்களை யெல்லாம் துமக்கு உபதேசிக்க எமது மகனும் மகேந்திரனை அனுப்புகின்றேன்.

இங்ஙனம்

தங்கள் பிரிய நண்பன்

அசோகன்

தீசன் கடிதத்தை வாசித்துத் தன் நண்பன் கூறிய புதுச் சமயத்தைப்பற்றி அறிய ஆவலாயிருந்தான்.

5. தீசன் மகேந்திரனைச் சந்தித்தல்

தீசன் வழக்கப்படியே ஒரு நாள் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான். பல இடங்களிலும் வேட்டையாடிக் கடைசியாக மிகுந்தலை மலைக்கு வந்தான். அம் மலைச் சாரலில் ஓர் அழகிய மாணைக் கண்டான். அரசன் உடனே வில்லை எடுத்தான் ; வளைத்தான் ; நாண் ஏற்றினான் ; மாணைக் கொல்வதற்குக் குறிவைத்தான். ஆனால், மான் மலையின் சிகரம் நோக்கி ஓடியது. தீசனும் பின் தொடர்ந்தான்.

பிள்ளைகளே ! அரசன் கண்டது மானன்று ; ஒரு தேவதையே அவ் வடிவங் கொண்டது.

மிகுந்தலை மலையின் சிகரத்திலே மகேந்திரனும் அவனுடன் இந்தியாவிலிருந்து கூடவந்தோரும் தங்கியிருந்தார்கள். அவர்களிடத்தில் தீசனை அழைத்துச் செல்வதற்காகவே அம் மான் வந்தது.

மானின் பின்னே சென்ற அரசனும் மலைச் சிகரத்தை அடைந்தான். மாணைக் கொல்வதற்கு அம்பை விட்டான். உடனே மான் மஞ்சள் அங்கி தரித்த ஒரு 'பிக்கு' வின் முன் சென்று மறைந்தது. அந்தப் *பிக்கு ஆனவர் தன் கைகளை உயர்த்தி, " தீசனே இங்கே வா " என்று அழைத்தார்.

தீசன், மான் மறைந்ததையும் மஞ்சள் அங்கி தரித்த ஒருவர் தன் பெயரைச் சொல்லி அழைப்பதை

*பிக்கு - புத்த குரு-

யும் பார்த்து அதிசயித்தான். உடனே வில்லையும் அம்பறூத்தூணியையும் நிலத்தில் எறிந்தான். எறிந்து விட்டு மகேந்திரனை நோக்கிச் சென்று, “நீ யார்? இங்கு எப்படி வந்தனை?” என்று வினவினான்.

அதற்கு மகேந்திரன், “நான் அசோகனின் மகன். நீங்கள் அனுபவிக்கும் துன்பத்தை நீக்கவே இங்கு வந்தேன்” என்று சொல்லிப் பின்னுங் கூறுவார்: “மகாராசனே! நான் எப்படி இங்கு வந்தேனென்று கேட்கின்றாயா? நான் நிலத்தினாலாவது நீரினாலாவது வரவில்லை. இப்படியே வந்தேன்.” (ஆகாயமார்க்கமாய் வந்தேனென்று ஆகாயத்தைக் காட்டினார்.)

உடனே அரசன் பிரமித்து “அசோகனது இராச்சியத்தில் மஞ்சள் அங்கி அணிந்தவர்கள் இன்னும் அநேகர் இருக்கின்றார்களா?” என்று கேட்டான். அதற்கு மகேந்திரன் “ஆம்; அந்த இராச்சியம் மஞ்சள் அங்கிகளால் நிறைந்திருக்கின்றது” என்று உத்தரஞ் சொன்னார்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்ட அரசன் பரவசமாயினான்; வில்லை எறிந்தான்; வேட்டையை வெறுத்தான்; தன்னை மறந்தான்; மகேந்திரன் முன்னே சித்திரப்பாவைபோல் அசைவற்றிருந்தான். மகேந்திரனும், தீசன் புத்த சமயத்தவரையினான் என்று மனமகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

அரசனுடன் வேட்டைக்குச் சென்றவர்கள் காட்டில் அதிக தூரம் அலைந்து திரிந்து கடைசியாக மலையின் உச்சியை அடைந்தார்கள். தமது அரசன் வழக்கத்துக்கு மாறாக, மஞ்சள் அங்கி தரித்த ஒருவனுக்கு முன் பாவைபோலிருந்து அவனுடைய சொற்களைக் கேட்பதைக் கண்டார்கள்.

திசன் தன்னுடன் வந்தவர்களுக்கு ஒரு பிரசங்கம் செய்யும்படி மகேந்திரனை வேண்டினான். அப்படியே மகேந்திரனும் ஒரு பிரசங்கஞ் செய்தார். அது மிகவும் வசீகரமாயிருந்தது. ஆதலினால், அரசனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் இன்னும் அனேக பிரசங்கங்களைக் கேட்க விரும்பினார்கள். அரச குடும்பத்திற்கும் சனங்களுக்கும் பிரசங்கஞ் செய்யுமாறு மகேந்திரனும் கூட வந்தோரும் அநுரதபுரிக்கு அழைக்கப்பட்டனர்.

6. இலங்கையிற் புத்தசமயம் பரவுதல்

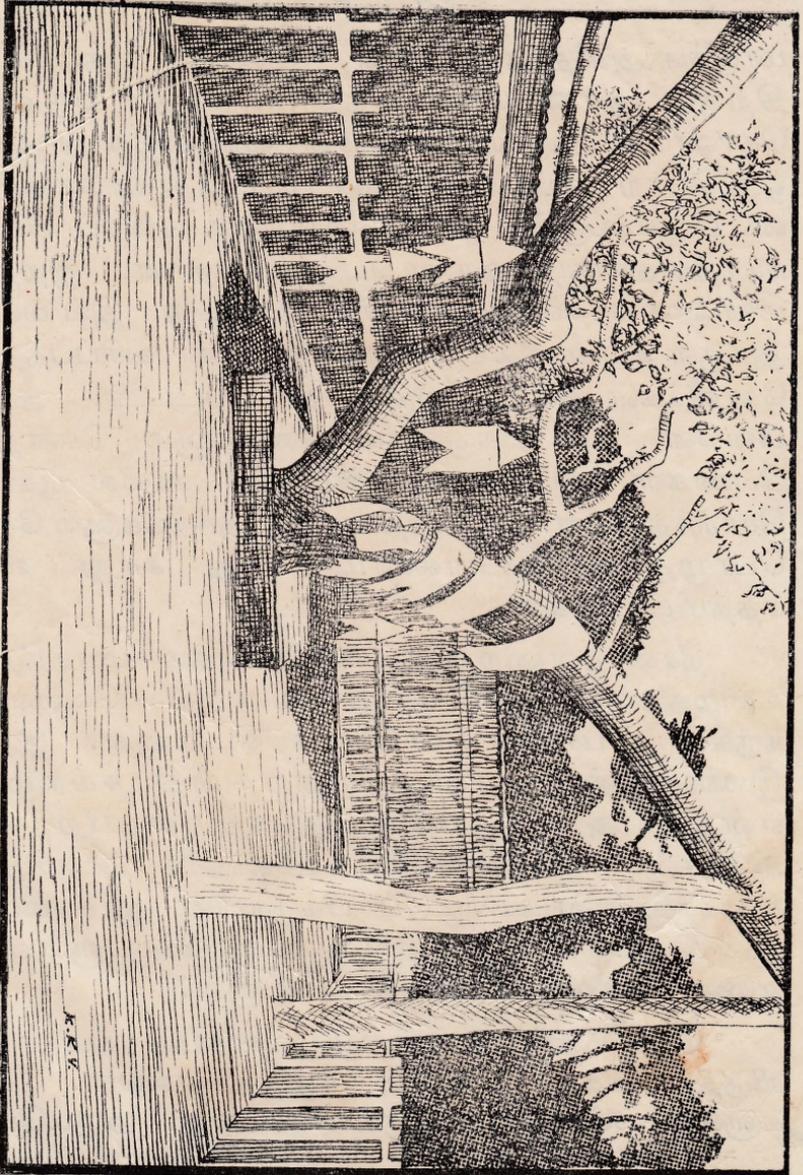
அநுரதபுரியிலுள்ள அரச மாளிகையில் மகேந்திரன் பல பிரசங்கங்களைச் செய்துவந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் பிரசங்கத்தைக் கேட்கச் சனங்கள் முன்னிலு மதிகமாக வந்தனர். அரண்மனையில் இமிடல்லா திருந்தது. ஆகையினால் மகாமேகம் என்னும் நந்தவனம் மகேந்திரன் பிரசங்கஞ் செய்வதற் களிக்கப்பட்டது. சிறிது காலத்துள் திசனும் சுற்றத்தாரும் பிரசங்கமும் புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தார்கள்.

மகேந்திரன் தன்னுடைய சீவிய காலத்தில் இலங்கையை விட்டுப் போகவில்லை. இங்கே தங்கி அநேக சிங்களரை யெல்லாம் புத்த பிக்குகளாக அபிஷேகஞ் செய்தார். அரசனது தம்பியின் மனைவியான அநுலாதேவியும் அவளது தோழிமார் ஐஞ்ஞாறுபேரும் பிக்குணிகளாக விரும்பினர். ஆனால் மகேந்திரனுக்குப் பெண்களைப் பிக்குணிகளாக அபிஷேகம் செய்யும் உரிமை இல்லை. ஆகையினால், தனது சகோதரியான சங்கமித்திரையை இந்தியாவிலிருந்து அழைக்கும்படி தீசனுக்குச் சொன்னார்.

உடனே தீசன், அசோக மன்னனுக்குத் தன் மருமகனான அரித்தனைத் தூதனுப்பினான். அசோகன் தன் அருமை மகனையும் மகனுடன் பிரிவதைக் குறித்து சிறிது மனம் வருந்தினாயினும், அவனை இலங்கைக்கு அனுப்பினான். சங்கமித்திரை வரும்பொழுது வெள்ளரசு மரத்தின் கிளை யொன்றைக் கொண்டு வந்தாள். அவ் வெள்ளரசு மரத்துக்குக் கீழேதான் புத்த பகவான் ஞானம் பெற்றார். அக் கிளை அநுரதபுரியிலுள்ள மகாமேக நந்தவனத்தில் நாட்டப்பெற்றது. அது வளர்ந்து இப்பொழுது ஒரு பெரிய மரமாயிருக்கிறது. உலகத்திலுள்ள பழைய மரங்களில் அதுவு மொன்று.

தீசன் புத்த சமயத்தில் அதிகம் பற்றுள்ளவனாயினான். மகாமேக நந்தவனத்தையும் புத்த குரு

வள்ளலார்

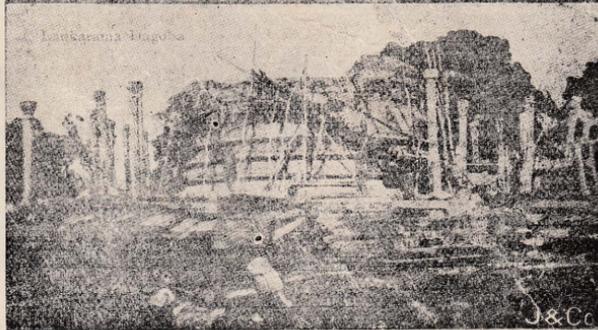
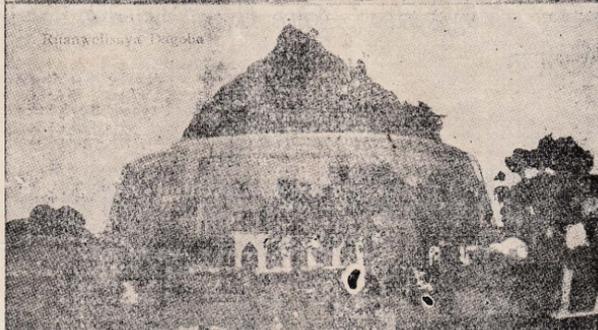
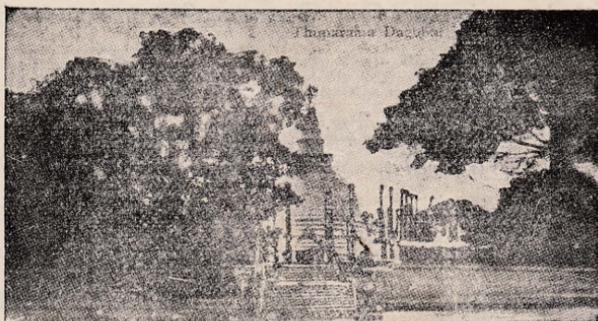

K.K.V.

மாருக்கு அளித்தான். பின், இலங்கை புத்த சமயத்திற்குத் தானமானதைக் குறித்து ஒரு விழாக் கொண்டாட ஒழுங்கு செய்தான். விழாவிலன்று அரசன் ஒரு பொற் கலப்பையில் தன் பட்டத்து யானைகளிரண்டைப் பூட்டினான். தனது கையினால் ஏரைப் பிடித்து நகரத்தைச் சூழ ஒரு வட்டஞ் செய்தான். இதற்குள் மகாமேக நந்தவனமும் சேர்க்கப்பட்டது. இவ் வட்டத்துக்குள் உள்ள நிலங்கள் புத்த குருமார் வசிப்பதற்கும், கோவில்கள் கட்டுவதற்கும் விடப்பட்டன. அரசன் பின்னே பல பிக்குகளும் சனங்களும் சென்றனர். பெண்கள் கலப்பையா லுண்டாகிய சாலில் பூக்களைச் சொரிந்தார்கள். வட்டத்தின் இரு அந்தங்களும் சேர்ந்த பொழுது சனங்களெல்லாம் “சாது சாது” என்று சத்தமிட்டார்கள்.

தீசன் தன்னுற் கூடியமட்டும் புத்த சமயத்திற்காக உழைத்தான். மகாமேக நந்தவனத்தில் வெள்ளரசுக் கருகில் தூபாராம சமாதியைக் கட்டினான். இதுவே இலங்கையிற் கட்டப்பட்ட முதற் சமாதி. ஈசரமுனிய என்னும் அரிய கோவிலை ஒரு கற்பாறையிற் குடைவித்தான். இவற்றைவிட மிகுந்தலை மலையிலுள்ள குகைகளைச் செப்பனிட்டுப் பிக்குகளின் ஆச்சிரமமாக்கினான். மகேந்திரனும் அவனுடைய பிக்குகளும் வசிப்பதற்கு மகாவிகாரையைக் கட்டினான்.

தீசன் தன் காலம் முழுவதையும் புத்த சமய விருத்திக்காக மாத்திரமே கழித்தானல்லன். சனங்களுக்கு நன்மை பயக்கும் பல்வேறு அரும்பெருஞ்

தூபராம டகோபா

றாவன்வலை டகோபா

லன்காரமா டகோபா

செயல்களை யெல்லாம் புரிந்தான். நெற் செய்கையை விருத்திசெய்வான் கருதி, தீசவாவிபோன்ற பல குளங்களை வெட்டுவித்தான்.

அவன் ஆட்சிசெய்த நாற்பது வருடமும் பிரசைகள் சமாதானமாகவும், சந்தோஷமாகவுஞ் சீவித்தனர். மகேந்திரன், சங்கமித்திரை என்போரும் இலங்கையிலேயே யிருந்தனர். இருந்து புத்த சமயத்தை விருத்தி செய்து, ஈற்றில் அரசனின் தம்பியான உத்தியன் ஆட்சிசெய்த காலத்தில் இம் மண்ணுலக வாழ்வின் றும் நீங்கினர்.

நீதியிற் சிறந்த எல்லாள் மன்னன்

7. தமிழரின் முதலாம் படையெழுச்சி

தீசன் இறக்க, அவன் தம்பியான உத்தியன் இத் தீவுக்கு அரசனானென நாம் முன்னரே வாசித்துள்ளோம். இவனும் தம் முன்னோர்ப்போலவே புத்த பெருமாரிடத்திற் பக்தியுள்ளவன். இருந்தும், இவன் சில சமாதிகளைக் கட்டினாயென்றிச் சிறப்பான வேறு வேலைகளைச் செய்யவில்லை. இவன் கட்டுவித்த சமாதிகளில் மிகுந்தலை மலையிலுள்ள அம்புஸ்தலைச் சமாதியே விசேடித்தது.

உத்தியின் பின் அவன் இளையோரிற் சிலர் ஒருவர் பின் ஒருவராக அரசராயினர். அவர்களும் புத்த சமயத்தில் அதிகம் பற்றுடையவர்கள். அரசியலில் அவர்கள் கவனம் குறைந்தது.

‘அரசனெவ்வழி, குடிகளும் அவ்வழி’ என்பதற் கிணங்கச் சனங்களும் சமய பக்தியிற் சிறந்து விளங்கினர். இப்படியாக, அரசியல் வலிமை குறைவதினாலே தமக்குக் கேடு வருமென அரசர்களாவது பிரசைகளாவது சிந்தித்திலர்.

இங்ஙனம் அரசியல் சீர்குலைந்திருப்பதை ஏற்று தருணமாகக்கொண்டு, சில பிரதானிகள் சிற்சில பகுதிகளைத் தமக்காக்கிச் சிறுரசராயினர். அவர்கள் வலிமை நாளுக்குநாள் அதிகரித்தது. ஈற்றில் அரசனின் ஆணையை மீறித் தாமே அரசுகளும் சிலர் முயன்றனர்.

இதனை அறிந்த சூரத்தீசன் என்னும் அரசன் பிரதானிகளை அடக்குவதற்காக மலையாள தேசத்திலிருந்து இரு தமிழரை வரவழைத்தான். அவர்களும் படையுடன் வந்து கலகத்தை யடக்கினர். ஆனால், அந்தோ! அரசன் அவர்களை வரவழைத்ததால், சிங்களச் சாதியாருக்குப் பெருங் கேட்டைச் செய்துவிட்டான். அரசியல் நிலைமையை யறிந்த அப் பாவிகள், மன்னனை மாய்த்துத் தாம் சிம்மாசன மேறினர். சிம்மாசன மேறி இருபத்திரண்டு வருடகாலம் இலங்கையை ஆட்சி செய்தனர்.

இப்படியாகத் தமிழரின் ஆட்சி நிலவுங் காலத்தில் ஒருநாள் தீசனின் தம்பியான அசேலன் என்பான் ஒரு பெரும் படை திரட்டி, அவர்களுக் கெதிராக யுத்தத்துக் கெழுந்தான். யுத்தத்தில் தமிழர் இருவரும் இறந்துபட, அசேலன் அரசனாயினான்.

அசேலனும் அரசனாகிப் பத்து வருடகாலம் அரசியற்றினான். அரசியலில் அசட்டை கொண்டதால், தம் முன்னோர் அடைந்த துன்பங்களை அசேலன் அறிந்து இராச்சியத்தைச் சீர்ப்படுத்துவதில் ஊக்கங் கொண்டான். எவ்வகையாக ஊக்கப்பட்டும், செவ்வனே சீர்ப்படுத்தினான்.

இலங்கையின் சீர்கேட்டை அறிந்த தமிழர், இந்தியாவிலிருந்து படையெடுத்து வந்தனர். இப் படையெழுச்சிக்குச் சோழதேசத்து அரசுகுமாரனை எல்லாளன் என்பான் தலைவனாக விருந்தான். அவன் இலங்கையை அடைந்து தள்ளாப் பிராயத்தனை அசேலனைக் கொன்று தானே அரசனாயினான். முதலாவது முறையாக இந்தியாவிலிருந்து தமிழர் படையெடுத்து வந்தமையின் இப் படையெழுச்சியை “தமிழரின் முதலாம் படையெழுச்சி” எனச் சரிதாசிரியர் கூறுவர். இப் படையெழுச்சியின் பயனாக மீண்டும் இலங்கை தமிழர் கைப்பட்டது. இப்படியே இன்னும் பல முறைகளில் தமிழர் இங்கு படையெடுத்து வந்து வெற்றி பெற்றனர்.

8. எல்லாள் மன்னனின் ஆட்சி

எல்லாளன் இலங்கைக்கு அரசனாகி, அந்நரத புரத்திலிருந்து அரசியல் நடத்தினான். இவன் சைவ சமயத்தவனாயிருந்தபோதும், சிங்கள சாதியாருக்கும் புத்த சமயத்திற்கும் ஒருவித இடுக்கணுஞ் செய்திலன். இவனுடைய நீதித் திறனைக் குறித்துப் பல கதைகள் உள.

அரசன் தன் சயன மண்டபத்தில் ஓர் ஆராய்ச்சி மணியைக் கட்டுவித்தான். அம் மணியில் நீளமான ஒரு கயிறு கட்டப்பட்டிருந்தது. அக் கயிறு அரண்மனை வாயிலிலே தொங்கவிடப்பட்டது. அரசனுக்குத் தங்குறைகளை முறையிட விரும்புவோர் அக் கயிற்றை இழுத்து மணியை அடிப்பார்கள். அரசனும் உடனே அவர்களை அழைத்து விசாரணை புரிவான்.

ஒருநாள் மன்னனின் மகன் தேர் செலுத்தி விளையாடும்போது, பசுக்கள் றென்றைத் தேர்ச்சில்லால் நெரித்துக் கொன்றுவிட்டான். அதைக் கண்ட தாய்ப்பசு துயரம் பொறுக்கமுடியாது, கயிற்றை இழுத்து மணியை அடித்தது. மணிச்சத்தம் கேட்டதும் அரசன் வெளியே வந்து பார்த்தான். பசு வொன்று கயிற்றைக் கௌவி நிற்பதைக் கண்டான். கண்டு அதிசயித்தான். எல்லாளன் அதிகம் புத்தி யுள்ளவன்; உடனே பசுவின் குறையை அறிந்துகொண்டான்.

தன் அருந்தவப் புதல்வனே பசுக் கன்றைக் கொன்றான் என அறிந்த அரசன், ஒரு கொலைஞனை வரவழைத்தான். வரவழைத்துத் தன் மகனைத்

தேர்ச் சில்லால் நெரித்துக் கொல்லும்படி கட்டளை யிட்டான். மந்திரிமார் மகனைக் கொல்ல வேண்டா மென்று மன்னனை இரந்து நின்றனர். நின்றும் பய னென்ன? அரசன் நீதி தவறாதவன். தமர் பிறர் என்னும் பேதம் பாராட்டாதவன். தன் தீர்ப்புப் படியே மகனைக் கொலை செய்வித்தான். பின் 'உயிருக்கு உயிர்' என்று சொல்லிக்கொண்டு துக்கத்துடன் அரண் மனைக்குச் சென்றான்.

வேறொருநாள், கிழவி ஒருத்தி வெய்யிலிற் கொஞ்ச நெல்லைக் காயவிட்டுத் தன் வேலைகளைச் செய்துகொண் டிருந்தாள். உடனே அகால மழை பெய்து நெல்லை நனைத்துவிட்டது. பாவம்! கிழவி அதிகம் வறியவள். நனைந்த அவ்வளவு நெல்லுமாத் திரமே கிழவியிடத்தி லிருந்தது. ஆகையினால், உண்பதற் கொன்றுமில்லாமல் அதிக வருத்தத்துடன் அரண்மனையை நோக்கி நடந் தாள். அரண்மனை வாயிலை யடைந்ததும் கயிற்றை இழுத்து மணியை அடித்தாள். மணிச் சத்தத்தைக் கேட்ட அரசன் கிழவியிடத்தில் வந்தான். வந்து அவளின் குறையை விசாரித்தான். கிழவியுந் தனக்கு நேர்ந்த கெடுதியைச் சொல்லிப் புலம்பினான். உடனே அரசன் அவளைத் தேற்றிப் பல உணவுப் பொருள்களைக் கொடுத்து வீட்டுக்கனுப்பினான். பின், பல நாட்களாக விரதமனுட்டித்துத் தேசத்தில் மாதந்தோறும் மூன்று மழை இராக்காலத்திற் பெய்யவேண்டு மென்று இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்தான். அதன்பின், அப்படியே மாதம் மும்மாரி இராக்காலத்திலேயே பெய்ததெனக் கூறப்படுகின்றது.

இன்னொருநாள் அரசன் தனது தேரில் மிகுந்தலை மலைக்குச் சென்றான். அங்கிருந்து திரும்பி அநுரதபுரிக்கு வரும்போது தேர்ச் சில்லுகளி லொன்று, ஒரு புத்த சமாதியில் தற்செயலாகத் தட்டியது. தட்டவே சமாதியிலிருந்து சில செங்கற்கள் உடைந்து விழுந்தன.

எல்லாளன், தான் சமாதியை ஊறுபடுத்த வேண்டுமென்று எண்ணிச் செய்ததாசுச் சனங்கள் அபிப்பிராயப் படுவார்களே என்று மனம் வருந்தினான். நீதியற்றவன் என நிந்திப்பார்களென மனங் கலங்கினான். உடனே இரத்திலிருந்து நிலத்தில் விழுந்தான். விழுந்து தன்னைத் தேர்ச் சில்லால் நெரித்துக் கொல்லும்படி தனது மந்திரிமாரி லொருவனை வேண்டினான்.

தமிழரசனைத் தொலைத்து விடுவதற்கு இது ஏற்ற தருணமல்லவா? இருந்தும் அம் மந்திரி அரசனில் அன்பு கொண்டு, “அரசனே! எங்கள் புத்தபகவான் உயிர்க்கொலை செய்யக் கூடாதென்று உபதேசித்திருக்கிறார். அப்படியிருக்க, நான் எப்படி எங்கள் அரசனைக் கொல்லவேன்” என்று கூறினான். பின்பு எல்லாளன் அச் சமாதியைப் புதுக்குவித்தான்.

இப்படியாக எல்லாளன் நாற்பத்துநான்கு வருட காலமாகத் தமர் பிறரென்றும், சைவர் புத்தரென்றும், செல்வர் வறியரென்றும் பேதம் பாராட்டாது செங்கோலோச்சி, ஈற்றில் கைமுனு என்னும் சிங்கள அரச குமாரனுடன் புரிந்த யுத்தத்தில் மடிந்தான்.

துட்டகைமுனு

9. கைமுனுவின் இளமைப் பருவம்

எல்லாளன் அநுரதபுரியிலிருந்து அரசியற்றும் போது இலங்கையின் தென்கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள *உருகுணையைக் கவந்தீசன் என்னும் சிங்கள அரசனொருவன் ஆண்டுவந்தான். அவன் விகாரமாதேவியைத் தன் துணைவியாகக் கொண்டான். இவர்களுக்கு கைமுனு, சதாதீசன் என இரு ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தார்கள்.

கைமுனு பிறந்த தினத்தன்று பல நன்னிமித்தங்கள் காணப்பட்டன. திரவியமேற்றப்பட்ட ஏழு கப்பல்கள் உருகுணைக் கரையை அடைந்தன. பட்டத்து யானைகளிலொன்று அரண்மனைக் கருகேயுள்ள ஒரு குளக்கரையில் கன்றென்றை ஈன்றது. இக்கன்றைக் 'கண்டுலம்' எனப் பெயருடைய பரதவன் ஒருவன் கண்டு அரசனிடத்தில் தெரிவித்தான். அரசன் அக்கன்றுக்கு அப் பரதவன் பெயரையிட்டு அரண்மனையில் வளர்த்து வருவானாயினான். அன்றுமுதல் அது 'கண்டுலம்' எனப்பட்டது. பின் இக்கண்டுலமே கைமுனுவின் பட்டத்து யானையாக இருந்தது.

விகாரமாதேவி, தன் பிள்ளைகளைக் கண்ணுங்கருத்துமாக வளர்த்து வந்தாள். அவள் புத்தசமயத்தில் அதிகம் பற்றுடையவள். தன் பிள்ளைகளுக்குச் சிறுபிராயம் தொடக்கமாகப் புத்தசமயத்தைப்பற்றியும்,

*அக்காலத்தில் இலங்கை (1) இராஜரட்டை, (2) மாயாரட்டை, 3) உருகுணை என மூன்று மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

தம் முன்னோரின் வீரச் செயல்களைப்பற்றியும் கூறிவருவாள். அவர்களும் அவற்றை ஆவலுடன் கேட்பார்கள்.

இவ்விரு பிள்ளைகளும் மூத்தவனாகிய கைமுனு விவேகத்திலும், ஆண்மையிலும் சிறந்தவன். தம் முன்னோரைப்போலவே தானும் கீர்த்தியுடன் விளங்கவேண்டுமென்றும் எண்ணம் அவனுக்குச் சிறுவயதிலேயே உதித்தது. ஆதலினால் சிறுபிராயந்தொட்டே தமிழரைத் தன் சத்துராதிகளென எண்ணினான். இவனுடைய வீரச்செயல்களைக் கண்ட பெற்றோரும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். இருந்தும் **கவந்தீசன்**, வலிமைமிக்க தமிழருடன் கைமுனு சமாதானமாக வாழவேண்டுமென விரும்பினான்.

கைமுனு பன்னிராட்டைப் பிராயத்தகையும் சதாதீசன் பத்தாட்டைப் பிராயத்தகையும் இருக்கும் பொழுது ஒருநாள் கவந்தீசன் அவர்களிருவரையும் பரீட்சிக்க வெண்ணித் தன்னருகில் வரவழைத்தான். அழைத்து, அவர்களுடைய உணவை மூன்றாகப் பகிர்ந்து முதலாவது பகுதியைக் காட்டி, “மக்காள்! நீவிர் இருவரும் எப்பொழுதும் ஒற்றுமை உள்ளவர்களாக இருப்பீர்களெனச் சத்தியஞ்செய்து, இப்பகுதியை உண்ணுங்கள்” என்றான். அவர்களும் அப்படியே சத்தியஞ்செய்து உண்டார்கள்.

பின் இரண்டாவது பகுதியைக் காட்டி, “புத்தகுருமாருக்கு ஒருபோதும் இடர்புரியமாட்டோம் என்று சத்தியஞ்செய்து இப்பகுதியை உண்ணுங்கள்” என்று கூறினான். அப்படியே அவர்கள் சத்தியஞ்செய்து இரண்டாவது பகுதியையும் உண்டார்கள்.

மூன்றாவது பகுதியைச் சுட்டிக்காட்டி. “தமிழ்
ருடன் எப்பொழுதும் சமாதானமாகச் சீவிப்போம்
எனச் சத்தியஞ்செய்து இப்பகுதியையு முண்ணுங்கள்”
என்றான். உடனே கைமுனு அதற் குடன்படாதவனாய்
உணவை வீசிவிட்டுக் கோபத்துடன் தந்தையை விட்
டகன்றான்.

பின் ஒரு அறைக்குட் சென்று தன் கை கால்களை
மடித்துக்கொண்டு துக்கத்துடன் ஒரு படுக்கையிற் படுத்
தான். இவற்றை யெல்லாம் அவதானித்துக்கொண்
டிருந்த தாய், மகனிடத்திற் சென்று, “என் செல்வமே!
நீ ஏன் இப்படிப் படுத்திருக்கிறாய்? கை கால்களை நீட்டிச்
செவ்வனே படுக்கக் கூடாதா?” என்று கேட்டாள்.

அதற்குக் கைமுனு, “அம்மா, ஒரு பக்கத்திற்
கடலும், மறுபக்கத்திலே தமிழரும் என்னை நெருக்கும்
போது நான் எப்படிக் கை, கால்களை நீட்டிப் படுக்க
முடியும்?” என்று நெட்டுயிர்த்துக் கூறினான்.

தாயும், தனையனின் வீரத்தை மெச்சினாள். பின்
அங்கு நிகழ்ந்தவற்றை அரசனுக்குக் கூறினாள். அரசன்
தன் மகன் தமிழருடன்பொருது வெற்றிபெறாது மடிந்து
விடுவா னென்னும் எண்ணத்தினாலே துக்கப்பட்டான்.

கைமுனு தக்க பிராயமடைந்ததும் தமிழரைத்
துரத்துவதற் கேற்ற உபாயங்களைச் செய்யத் தொடங்கி
னான். தனக்குதவியாகப் பலத்திற் சிறந்த பதின்மரைத்
தெரிந் தெடுத்தான். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்துப்
பேரைத் தெரிந்தெடுத்தனர்.

இப்படியாகச் சேர்ந்த நூற்றுப்பதின்மரும் ஆளுக் குப் பத்துப்பேரைச் சேர்த்தனர். ஈற்றில் கைமுனுவுக் குதவியாகப் பதினேராயிரத்து நூற்றுப்பத்துப்பேர் சேர்ந்தார்கள். கைமுனு இவர்களை யெல்லாம் பயிற்சி பெறச் செய்து சிறந்த போர்வீரராக்கினான்.

பின்பு தந்தையிடஞ் சென்று தமிழருடன் யுத்தஞ் செய்ய அனுமதியளிக்கும்படி கேட்டான். அதற்குக் கவந்தீசன் மறுத்துவிட்டான். மும்முறை இரந்து கேட்பவங் கவந்தீசன் அனுமதியளித்திலன்.

இதனாற் சினங்கொண்ட கைமுனு தன் பணியாள னொருவனை யழைத்து, பெண்கள் அணியும் ஆபரணங் கள் சிலவற்றை அவனிடங் கொடுத்து, “எந்தையுத்தத் திற்கு அனுமதியளிக்க மறுத்துவிட்டார். ஆதலின் அவர் ஆண்தன்மையுள்ளவர் அல்லர். இவ் ஆபரணங் கள் அவர் அணிவதற்கே உரியன. இவற்றை அவரிடங் கொடுத்து அணியும்படி சொல்” எனக் கட்டளை யிட்டான்.

அவனும் அப்படியே அரசனிடஞ் சென்று அவற் றைக் கொடுத்தான். அரசன் மகனாற் றனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையிட்டு மனம் வருந்தினான். கோப மிகுதி யால் அவனைத் தண்டிக்க முயன்றான்.

இதனையறிந்த கைமுனு கொத்மலை யென்னும் மலைநாட்டிற் கோடி அங்கு வதிவானாயினன். தந்தைக் குக் கீழ்ப்படியாது அவரை அவமதித்தமையின் அன்று முதல் கைமுனு துட்டனென யாவராலும் அழைக்கப் பட்டான். ஆகவே அவன் பெயரும் துட்டகைமுனு வென வழங்கலாயிற்று.

10. கைமுனு இலங்கைக்கு ஏகாதிபதியாதல்

கைமுனு, கொதம்பலையிற் சீவிக்குங் காலத்திற் கவந்தீசன் இறந்தான். சதாதீசன் தந்தையின் ஈமக்கடன்களைச் செய்து முடித்துத் தானே அரசியலை நடத்தினான்.

இதையறிந்த கைமுனு உருகுணைக்குத் திரும்பிவந்தான். வந்து அரசியலையும், தாயையும், பட்டத்துயானையாகிய கண்டலத்தையும் தன்னிடத்திற் கொடுக்கும்படி சதாதீசனைக் கேட்டான். அவன் அதற்கு மறுத்துவிட்டான். மறுக்கவே இருவருக்கு மிடையிற் போர் தொடங்கியது. கைமுனு வெற்றிபெறச் சதாதீசன் நாட்டைவிட்டோடினான். பின் கைமுனு, பல புத்தகுருமாரினதும் தாயினதும் வேண்டுகோட் கியைந்து சதாதீசனை மன்னித்துத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டான்.

இலங்கையி லிருந்து தமிழரைத் துரத்தித் தானே ஏகாதிபதியாகச் செங்கோல் செலுத்த வேண்டுமென்னும் எண்ணம் பன்னாட்களாகக் கைமுனுவை வாட்டியது. இப்பொழுது அவ் வெண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்வதற்கு அவனுக்குத் தடையாக ஒருவருமில்லை. ஆதலின் ஒரு சபதினத்தில், சிங்கள வீரர் புடைசூழ, யானைப் படைகள் பின்னும் அவற்றின் மணியோசைகள் முன்னுஞ் செல்ல, போர்முரசு ஒலிக்க, பிக்குகள் வாழ்த்த, கைமுனு கண்டலத்தின் மீதிவரந்து அநுரதபுரியிலிருந்து ஆட்சி செய்த எல்லாந் மன்னனைப் போர்முனையிற் சந்திக்கப் புறப்பட்டான்.

அநுரதபுரிக்குச் செல்லுங்கால், தமிழ்ப் படைகள் பல இவர்களை எதிர்த்தன. சிங்கள வீரர் தம்மை எதிர்த்த தமிழரை யெல்லாம் வென்று ஈற்றில் அநுரதபுரிக்குச் சென்றனர்.

இதையறிந்த எல்லாள் சிறிதும் அச்சமின்றித் திடசித்தமாய் 'பர்வதம்' என்னும் பட்டத்து யானையி லேறிக் கைமுனுவை எதிர்த்துப் பொரப் புறப்பட்டான். இரு வீரார்க்கு மிடையில் யுத்தம் அதிகநேரம் நீடித்தது. கடைசியில் தமிழரெல்லோரும் கறவையைப் பிரிந்த கன்றுபோல நின்றரற்ற, சிங்கள வீரர் ஆர்ப் பரிக்க, மன்னார்க்கு மன்னனாய் நீதி திறம்பாது நிறை மதிபோல் விளங்கிய எல்லாள் மன்னன், தன் பிரிய யானையின் கீழ் வீழ்ந்திறந்தான்.

சிங்கள சைனியத்தின் மகிழ்ச்சிக்கோர் அளவில்லை. "ஸ்ரீ லங்காதேவிக்கு ஜே! கைமுனு மன்னனுக்கு ஜே!" என்னும் சப்தம் எங்கும் முழங்கியது.

கைமுனு தன் பகைவனைச் சாமானியமான ஒருவ னெனக் கருதவில்லை. அவன் ஒரு சிறந்த யுத்தவீரனென மதித்தான். எல்லாள் இறந்த இடத்திலே அவன் பூதவுடம்பைத் தகனம் செய்தான். அவனது ரூப கார்த்தமாக அவ்விடத்திலே ஒரு சமாதியையுங் கட்டு வித்து அவ் வழிச் செல்வோர் அச் சமாதிக்கு மரியாதை செய்து செல்லவேண்டு மெனவுங் கட்டளையிட்டான்.

பின்னர் கைமுனு ஏகாதிபதியாய் அநுரதபுரியி லிருந்து அரசு செய்தான். இவன் தன் பிற்காலம்

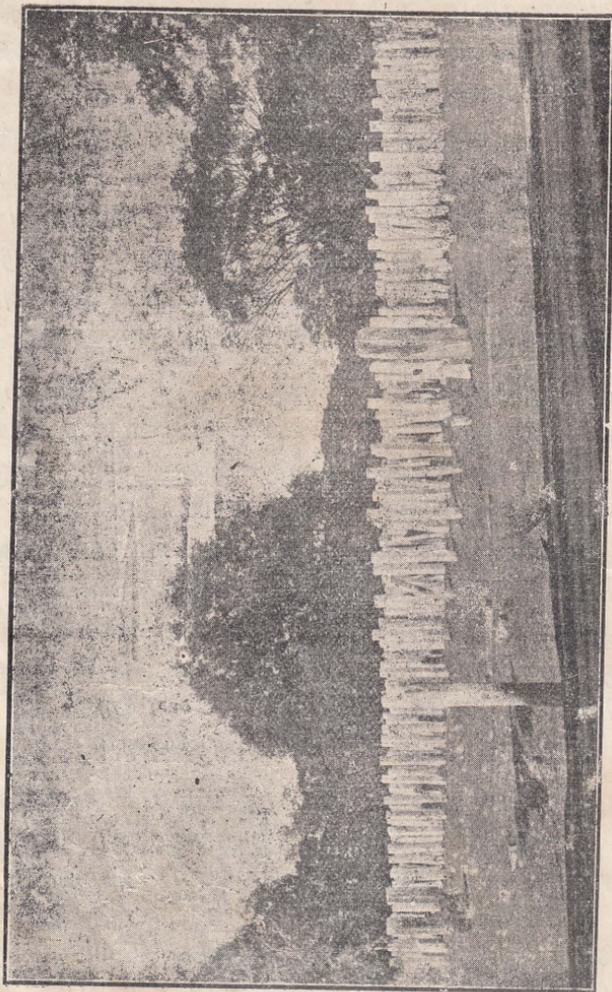
கையூ — எல்லாள யுத்தம்

முழுவதையும் நன்மையாகவே கழித்தான். ஊர்க டோறும் பல தரும ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்தினான். அவற்றுள் **பித்தளைமாளிகை, மிரிசுவேதியை, ருவான்வலைச் சமாதி** என்பன விசேடித்தனவாம்.

பித்தளை மாளிகை ஒன்பது அடுக்கு மாடங்களைக் கொண்டது; பித்தளைத் தகடுகளால் வேயப்பட்டது; ஆயிரம் மண்டபங்களையும் ஆயிரத்து அறுநூறு தூண் களையு முடையது. ஒவ்வொரு தூணும் ஒரு தனிக் கல்லாலானது. இப்பொழுது இம் மண்டபம் அழிந்து, சில கற்றூண்களே காணக்கிடக்கின்றன.

மிரிசுவேதியை என்னுஞ் சமாதி, துட்டகைமுனு வின் சமயத்திற்குச் சான்றாக உள்ளது. கைமுனு, தான் உணவு அருந்துவதற்கு முன் ஒரு பிக்குவுக்கு உணவு கொடுத்து வருவது வழக்கம். ஒருநாள் மறதி யாகத் தானுண்ட மிளகாய்ப் பச்சடியில் அக்குரு வுக்குக் கொடுக்க மறந்துவிட்டான். பின்னர் அது ரூபகத்துக்கு வரவே. தான் செய்த பிழைக்குச் சாந்தி யாக ஒரு சமாதியைக் கட்டி அதற்கு **மிரிசுவேதியை** எனப் பெயரிட்டான். (மிரிசு என்னுஞ் சிங்களச் சொல், தமிழில் மிளகாயைக் குறிக்கும்.)

அநுரதபுரியிலுள்ள சமாதிகளில் **ரூவான்வலை** மிகச் சிறந்தது. கைமுனு இறக்குமுன் அது முற றுப்பெறவில்லை.. ஆனால் சதாதீசன் அதை மூங்கில்க ளாலும் சீலைகளாலும் மூடி, முடிந்தது போலாக்கிக் கைமுனுவை ஒரு பல்லக்கிற் கொண்டுவந்து காட்டி னான். மன்னனும் தன் கடைசி வேலையைப் பார்த்த வண்ணம் உயிரிவிட்டான்.

ஆயிரங்கால் மண்டபம்

11. வாலகம்பாகு

கைமுனு இறக்கத் தம்பி சதாதீசன் அரசனான். சதாதீசனின் பின் அவன் புத்திரர்கள் சிம்மாசனமேறினர். அவர்களுள் நான்காம் புத்திரனாகிய வாலகம்பாகு விசேடம் பெற்றவன்.

இலங்கையின் செல்வச் சிறப்பை அறிந்த தமிழர், எப்பொழுதும் இதிற் கண்ணுங்கருத்துமாகவே யிருந்தார்கள். ஆதலின் வாலகம்பாகு அரசனான ஐந்தாம் மாதத்தில் மீண்டும் ஏழு தமிழ்ப் பிரதானிகள் இங்கு படையெடுத்து வந்தார்கள். தமிழர் இரண்டாவதுமுறையாகப் படையெடுத்து வந்தமையின் இப்படையெழுச்சி தமிழரின் இரண்டாம் படையெழுச்சி எனப்படும்.

தமிழர் எழுவரும் அரசனின் தலைநகரான அநுராதபுரிக்குச் சென்றார்கள். அங்கிருந்த அரசனைத் துரத்தி நாட்டைக் கைப்பற்றினார்கள்.

அரசனும் தமிழருக்கஞ்சி நகரைவிட்டு டோடிக் காடுகளிலும் குகைகளிலும் பதினைந்து வருடம் வதிவாயினான். மன்னனின் பிரிய பத்தினியாகிய சோமாதேவியும் மாற்றாராற் சிறையாக்கப்பட்டாள். பதினைந்து வருடமும் வாலகம்பாகு தன் இராச்சியத்தை மீண்டும் பெறுவதற்காக முயற்சி செய்துகொண்டே இருந்தான்.

தமிழரில் இருவர் இந்தியாவுக்கு மீண்டார்கள். மற்றைய ஐவரும் ஒருவரை ஒருவர் கொன்று அரசனாயினர். ஆகவே தமிழரின் வலிமையும் படிப்படியாகக் குறைந்தது. மாற்றானின் வலிமையினும் தன் வலிமை மிக்கதெனக் கண்ட வாலகம்பாகு,

ஒரு பெரும் படையுடன் அநுரதபுரிக்குச் சென்றான். அங்கு ஆட்சி செய்த கடைசித் தமிழரசனைக் கொன்று இழந்த இராச்சியத்தை மீண்டும் பெற்றான். பெற்று இராணி சோமாதேவியையும் சிறை மீட்டான்.

தமிழரின் கீழ், பல துன்பங்களையும் அனுபவித்த பிரசைகள் தம் அரசனை முன்னரிலும் பன்மடங்காக நேசித்தார்கள். “பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசவும் வேண்டுமோ?” வாலகம்பாகு சீர்குலைந்திருந்த இராச்சியத்தைச் சீர்ப்படுத்துவதற்கு வேண்டியன செய்தான். புத்த சமய வளர்ச்சிக்கு இம் மன்னன் புரிந்த தொண்டுகள் பல.

வாலகம்பாகு தான் ஒளித்திருந்த குகைகளிற் பெருந் தொகையானவற்றைச் செப்பளிட்டு விகாரைகளாக்கினான். விகாரைகள் எல்லாவற்றிலும் கம்பளையிலுள்ள விகாரை விசேடித்தது. இங்கு புத்த பெருமானின் விக்கிரகங்கள் பலவுண்டு. குகையின் சுவர்களில் “விஜயன் இலங்கையை அடைதல்,” “கைமுனு - எல்லா யுத்தம்” போன்ற காட்சிகள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. தன் தேவியைச் சிறைமீட்ட ஞாபகத்திற்காகச் சோமாராம சமாதியை இவ் வேந்தன் கட்டுவித்தான். பல்லோர் புகழும் அபயகிரி விகாரையையும் இலங்காராம சமாதியையுங் கட்டுவித்தவனும் இம் மன்னனே.

வாலகம்பாகுவின் காலத்தில் விசேடமான சம்பவமொன்று நடைபெற்றது. மகா விகாரையிலுள்ள புத்த குருமாருக்கும் அபயகிரி விகாரையிலுள்ளோருக்கும், சமய சம்பந்தமாகக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. உடனே

மகா விகாரையி லுள்ளோர் தாம் கைக்கொண்டொழு கும் புத்த தர்மங்களை யெல்லாம் ஒரு புத்தகமாக எழுதி வைத்தனர். இந் நூல் திரிபிடகம் எனப்படும். இது நிகழ்ந்த ஒன்பதாம் வருடத்தில் மன்னனும் விண்ணுல கெய்தினான்.

12. யசலாளகதீசன்

வாலகம்பாகு இறக்க இலங்கையின் அரசியலும் சீர்குலைந்தது. அரசரும் ஒருவரை யொருவர் கொன்று கலகம் விளைத்தவண்ணமாகவே யிருந்தார்கள்.

வாலகம்பாகுவுக்கு எழுபது வருடங்களுக்குப் பின்பு யசலாளகதீசன் என்னுமோர் அரசன் இலங்கையைப் பரிபாலித்து வந்தான். இவனும் நீதியுள்ள ஒரு மன்ன னன்று. தம்முள்ளேனைக் கொன்றே இவன் அரசனானான்.

அரசியலில் இம்மியத்தனையும் இவனுக்குச் சிந் தனையில்லை. மற்றவர்களுடன் கேல்செய்வதும் விளையாட்டாகக் காலங்கழிப்பதும் இவனுக்குப் பேருவகையா யிருந்தது. இதுவே இவனுடைய மரணத்துக்கும் ஏதுவாயிற்று.

யசலாளகதீசனுக்கு வாயில் காப்போராகச் சுப்பன் என்னு மொருவன் இருந்தான். அவனும் அரசனும் உருவத்தில் ஒத்தவர்கள் ; நன்றாகப் பழகியவர்கள்கூட இருவரையும் பிரித்தறிதல் இயலாதிருந்தது.

அரசன் விளையாட்டாகத் தன் உடைகளைச் சுப்பனை அணியச் செய்வான். பின் சிங்காசனத்தில் அவனை யிருத்தித் தான் வாயில் காப்போ னுடையணிந்து

வாயிலைக் காவல் செய்வான். மந்திரிமாரும் பிரதானிகளும் சுப்பனை அரசனென நினைத்து வணங்குவார்கள். பின் அரசனும் சுப்பனும் தம்முடைகளைப் பெற்றுத் தத்தம் இடத்திலிருப்பார்கள். இப்படிப் பன்முறைகளிலும் அவர்கள் செய்துவருவது வழக்கம்.

இப்படியாக நடைபெற்றுவரும் நாளில் சுப்பன் அரசனைக் கொன்று தானே அரசனாக வேண்டுமென விரும்பினான்.

ஒரு தினம் அரசன் வாயில் காப்போனாகவும், சுப்பன் அரசனாகவும் இருக்கும்போது, மந்திரிமார் சுப்பனை அரசனென நினைத்து வணக்கஞ் செய்தார்கள். வாயில் காத்துநின்ற அரசன் அவர்களுடைய அறியாமையைக் குறித்து வயிறு குலுங்கச் சிரித்தான். சுப்பன் இதைத் தருணமாகக் கொண்டான். மந்திரிமாரை நிந்தித்தான் என அரசன்மீது குற்றஞ்சாட்டி அவனைக் கொல்லும்படி கட்டளையிட்டான். அரசன் தானே உண்மையான அரசனென்றும், அரசனாகச் சிம்மாசனத் திருந்தவன் வாயில் காப்போனான சுப்பனென்றும் நிரூபிக்கத் தன்னாலானமட்டும் பிரயாசைப்பட்டான். ஆனால் மற்றவர்கள் அதை நம்பவில்லை. ஆதலின் அரசனும் கொலைஞரின் வாளுக்கிரையானான்.

அரசன் கொல்லப்படச் சுப்பன் அரசனாகி ஆறு வருஷகாலமாக அரசாண்டான்.

ஆனால், இவனும் வசபன் என்னுமோர் அரசனாற் கொல்லப்பட்டான்.

13. கஜபாகுவின் ஆட்சி

வசபன் நாற்பத்துநான்கு வருடகாலமாக இலங்கையை அரசுசெய்தான். இவன் சமய சம்பந்தமான பல கட்டடங்களைக் கட்டுவித்தான். நெற் செய்கையை விருத்தி செய்வதற்காக இம் மன்னன் பல குளங்களை வெட்டுவித்தான். இவன் அரசுசெய்த நாற்பத்துநான்கு வருடகாலமும் பிரசைகள் சமாதானமாகவும் சந்தோஷமாகவும் சீவித்தனர்.

வசபனிறக்க அவன் மகன் வங்கநாசிகதீசன் அரசனானான். இவன் காலத்தில் தமிழரின் மூன்றும் படையெழுச்சி நிகழ்ந்தது. கோழ தேசத்திலிருந்து சிலர் இங்கு வந்தார்கள். வந்து நாட்டைச் சூறையாடிப் பன்னீராயிரம் சிங்களரைச் சிறைப்படுத்திச் சென்றார்கள்.

வங்கநாசிகதீச னிறக்க அவன் மகன் கஜபாகு அரசனானான். கஜபாகு அதிகம் பராக்கிரமசாலி; நீதியிற் சிறந்தவன். இவ் வரசன் தன் குடிகளைப் பிள்ளைகளைப் போற் பட்சமாக நடத்திவந்தான்.

தன் பிரசைகளின் குறைகளை யறிவதற்காக அரசன் இராக்காலத்தில் மாறுவேடம் பூண்டு ஊர்கள்தோறும் திரிவது வழக்கம். ஓர் இரவு நகர் வீதிவழியே செல்லும்போது அழுகைக் குரலொன்று அவனுக்குக் கேட்டது. உடனே அரசன் அவ் விடத்திற்குச் சென்றான். அங்கு ஒரு குடிசையில்

ஒரு மனுஷி தனிமையாக விருந்து புலம்புவதைக் கண்டான். பின் அக்குடிசையின் கதவில் அரசன் ஓர் அடையாளமிட்டுத் தன் அரண்மனைக்குத் திரும்பினான்.

மறு நாள் பொழுது விடிந்ததும் அரசன் தன் மந்திரிமாரை வரவழைத்தான். தன் குடிசைகளுக்கு யாதேனும் இடுக்கண் விளைந்ததாவென அவர்க ளிடம் கேட்டான்.

மந்திரிமார் அரசனை நோக்கி, 'அரசே! நீவிர் நீதியே உருவெடுத்தாற்போன்ற ஒரு வேந்தனாவீர். கண்ணை இமை காப்பதுபோலக் குடிகளைத் தாங்கள் காக்கும்போது அவர்களுக்கு எவ்விதம் குறைகள் ஏற்படும்?' என்று கூறினர்.

அரசன் புன்னகை செய்து, "அமைச்சர்கள்! நீவிர் என்முன்னே பலவிதமான இச்சக வார்த்தைகளைப் பேசுவதிற் பயனென்ன? எனது பிரசைகளும் நீவிர் சொல்வதுபோலக் குறைவின்றிச் சந்தோஷமாக விருந்தால், நான் நீதியுள்ள அரசன்தான். ஆனால் என் பிரிய பிரசைகள் எல்லோரும் சந்தோஷமாக வாழ்வதாய் நான் அறியவில்லை. சென்ற இரவு யான் நகர் வீதிவழியாகச் செல்லும்போது ஒரு பெண் அழுதவண்ணமாக இருந்தாள். அவளுக்கு என்ன இடர் விளைந்ததென எனக்குத் தெரியவில்லை. அப் பெண் வசிக்கும் குடிசையின் கதவில் என்னுடைய அடையாளத்தை இட்டு வந்தேன் நீவிர் சீக்கிரம் அவ்விடத்திற்குச் சென்று அவளை அழைத்து வருதீர்" எனக் கூறினான்.

மந்திரிமாரும் அப் பெண்ணிருக்கும் வீட்டைத் தேடிச் சென்றார்கள்.

மந்திரிமார் அரசனிட்ட அடையாளத்தைக் கொண்டு அம் மனுஷியின் குடிசையை அடைந்தார்கள். அங்கு அவள் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாகத் துக்கத்துடனிருப்பதைக் கண்டார்கள். பின் அவளைத் தேற்றி அரசனிடத்தில் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அரசன் அப்பெண்ணை அன்புடன் வரவேற்று அவள் எப்பொழுதும் துக்கத்துடன் இருப்பதற்குக் காரண மென்னவென வினவினான்.

அப்பெண் அரசனை நோக்கி, “மன்னாதி மன்னனே! நான் ஒரு விதவை. எனக்கு இரு ஆண்மக்கள் உண்டு. என் கணவன் இறக்க அவர்களே எனக்கு உதவியாக இருந்தார்கள். ஆனால் அந்தோ! மிகுதியைக் கூற என் நா தடுமாறுகின்றது. நுமது பிரிய தந்தையின் காலத்தில் சோழ தேசத்து அரசன் இங்கு படையுடன் வந்தான். வந்து எமது அரசனை வென்று பன்னீராயிரம் பேரைச் சிறைப்படுத்திச் சென்றான். அப்பொழுது என் பிள்ளைகளும் அக் கொடியோன்ற சிறையாக்கப்பட்டனர். இப்பொழுது எனக்குச் சுற்றமில்லை; துணையில்லை; முதுமைப் பருவமடைந்த எனக்கு உணவளிப்பாரும் ஒருவருமில்லை” எனக் கூறினாள்.

அரசன், “பெண்ணே, நீ கவலை ஒழிதி; என்னாற் கூடுமாயின் உன் பிள்ளைகளை மீட்டு உன்னிடம் சேர்ப்பேன்” எனச் சொல்லி, அன்றுமுதல் அப்பெண்ணுக்கு உணவு உதவும்படி அமைச்சர்களைப் பணித்தனன். அவர்களும் அப்படியே அன்று தொடக்கமாக உணவளித்து வந்தார்கள்.

14. கஜபாகு சோழ அரசனை வெற்றிகொள்ளல்

பின்பு, அரசன் சோழ தேசத்திற்குப் படை யெடுத்துச் செல்லவேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தான். கஜபாகு மன்னனின் வீரர்களில் நீலன் என்னும் ஒரு பராக்கிரமசாலி இருந்தான்.

அரசன் தன் படைகளை இலங்கையிலேயே விட்டு விட்டு நீலனுடன் சோழ தேசத்திற்குச் சென்றான்.

பிள்ளைகளே! சோழ தேசம் இந்தியாவி லுள்ள தென்று படித்தீர்கள் அல்லவா? இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கு மிடையில் பெரிய கடல் இருக்கின்றது. இக் கடலை அவர்கள் கப்பல், தோணிமூலம் கடந்து செல்ல வில்லை. கடலில் நடந்தே சென்றார்களாம். நீலன் கரையில் நின்று மந்திரவலியுள்ள ஒரு இரும்புத் துண்டினால் கடல் நீரில் அடித்தானென்றும், உடனே நீர் இரண்டாகப் பிரிந்து ஒரு பாதை ஏற்பட்டதென்றும், அப் பாதை வழியாக அவர்கள் நடந்து சென்றார்களென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் சென்றதும் பிரிந்த நீர் முன்போலச் சேர்ந்துவிட்டது.

அக் காலத்தில் சோழ தேசத்தை, இலங்கைக்குப் படையெடுத்து வந்த அரசனின்மகன் ஆட்சியெய்தான். அவனுடைய அரண்மனையை அடைந்ததும் நீலன் இரு யானைகளைக் கையிற் பிடித்து ஒன்றுடன் ஒன்றை மோதிக் கொன்றான். இதைக் கண்ட சோழ வீரர்கள் அரசனிடஞ் சென்று யாரோ இருவர் நம் தேசத்தை அழிக்க வந்திருக்கிறார்கள் எனக் கூறினார்கள்.

அரசன் கஜபாகுவையும் நீலனையும் அழைத்து, அவர்கள் அவ்விடம் வந்த காரண மென்னவென வினவினான்.

அதற்குக் கஜபாகு, ‘மன்னனே! யான் கடல் சூழ் இலங்கைக் கஜபாகு வேந்தன். எந்தையின் காலத்து நுந்தை இலங்கை வந்து என் பிரசைகளில் பன்னீராயிரம் வீரர்களைச் சிறைப்படுத்தி வந்தார். யான் இப்பொழுது அவர்களை விடுவிக்கவே வந்தேன். ஆனால், என் படைவீரருடன் யான் இங்கு வந்திலன். இந்த ஒரேயொரு வீரருடனுமே வந்தேன். நீவிர் சமாதானமாக ஆட்சிசெய்ய விரும்பின், என் பிரசைகளை விடுதலை செய்வீராக. அன்றேல் நும் இராச்சியமும் நீரும் கிளையுடன் அழிவது திண்ணம்’ என்றான்.

படையின்றி வந்த ஒருவன் இப்படியாகப் பேசுவது சோழ வேந்தனுக்குப் பரிசாசமாக விருந்தது. ஆகையால் அவன் கஜபாகுவைப் பார்த்து, ‘தேவர்கள் நுமக்கு உதவி புரியினும் சிறைப்பட்டோர் விடுதலையடையமாட்டார்கள். இங்கு நின்று இப்படியாகப் பிதற்றினால் நுமதுயிருக்கே ஆபத்து நேரிடும். சீக்கிரம் இத் தேசத்தைவிட்டு நும் தேசஞ் சென்றுவிடுதல் புத்தியாகும்’ எனச் சினந்து கூறினான்.

இதைக் கேட்டதும் அரசனுக்கும் நீலனுக்கும் கோபம் அக்கினிபோற் பொங்கியது. நீலன் தன் கோப மிகுதியினை கையிலிருந்த இரும்புத் துண்டைக் கையாற் கசக்கிப் பிழிந்தான். உடனே இரும்புத் துண்டிலிருந்து நீர் துளிதுளியாய் நிலத்தில்

விழுந்தது. பின், தன்முன்னே யிருந்த மணலில் ஒரு பிடி மணலை எடுத்துப் பிழிந்தான். உடனே மணலிலிருந்து நிலத்தில் நீர் விழுந்தது.

இதைப் பார்த்து நின்ற அமைச்சரும் பிரதானிகளும் பயமிகுதியினால் பிரமித்தார்கள். பின் அரசனிடஞ் சென்று, ஒருவன் இப்படியாகச் செய்யக் கூடுமாயின் மற்றைய வீரர்கள் எல்லோரும் இங்குவந்தால் நடக்கவிருக்கும் ஆபத்தைக் கூறிச் சிங்களரை விடுதலை செய்யும்படி இரந்தார்கள்.

அரசனும் அதற்கியைந்து சிங்கள வீரர்களை விடுதலை செய்தான். பின் கஜபாகுவின் கேள்விப்படி தன் பிரசைகளில் பன்னீராயிரம் பேரைக் கஜபாகுவுக்கும் கொடுத்தான். கஜபாகு இருபத்துநாலாயிரம் பேருடன் இலங்கைக்குத் திரும்பினான்.

கஜபாகு இந்தியாவில் தான் அடைந்த வெற்றியை ஞாபகப்படுத்துமாறு 'பிரஹார விழா' வீணை ஏற்படுத்தினான். இக் கொண்டாட்டம் முன் அநுராதபுரியில் வருடந்தோறும் நடைபெற்றது. இப்பொழுது இது கண்டியில் ஆவணி மாதத்திற் கொண்டாடப்படுகிறது. இதனை 'பெரஹர்' விழா என்பர். புத்த சமயத்தவர்களுடைய விழாக்களிலெல்லாம் 'பெரஹர்' சிறந்தது. இது அதிக விமரிசையுடன் கொண்டாடப்படுகிறது.

பிள்ளைகளே! நீவிர் கண்டிக்குச் செல்ல நேரிடும் போது 'பெரஹர்' விழாவைக் கண்டு களிக்கத் தவறாதீர்கள்.

கண்டிப் 'பெரஹர'

15. மகாசேனன்

கூறபாகுவுக்கு நாற்றுமுப்புத்தைந்து ஆண்டுகளின் பின் மகாசேனன் என்னும் ஒரு மன்னன் இலங்கையைப் பரிபாலித்து வந்தான்.

மகாசேனனுக்குச் சிறு பிராயந் தொடக்கமாகச் சங்கமித்திரன் என்னும் ஒரு புத்தகுரு கல்வி கற்பித்து வந்தான். இவன் அபயகிரி சமாதியிலுள்ள புத்தகுரு மாரைச் சேர்ந்தவன்.

அபயகிரி விகாரையி லுள்ளோருக்கும், மகா விகாரையி லுள்ளோருக்கும் வாலகம்பாகு காலத்திலே பகைமை ஏற்பட்டதென முன்னரே படித்தீர்கள். அக்காலந் தொடக்கமாக அவர்களுக்கிடையிற் பகைமை வளர்ந்துகொண்டே வந்தது.

மகாசேனன் அரசனானதும், சங்கமித்திரன் தன் பகைவரை அடக்குதற்குத் தருணம் வாய்த்தது. மகா விகாரைக் குருமாருக்கு மாறாக மகாசேனன் நடக்கும் படி இவன் ஏற்ற உபாயங்களைச் செய்தான். அரசனும் அவன் சொற்களுக்கியைந்து, மகா விகாரைக் குருமாருக்குப் பல இடுக்கண்கள் செய்து வந்தான். மகா விகாரைக் குருமாருக்குப் பிச்சையளிக்கக் கூடாதென மகாசேனன் சனங்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். சீவிப்பதற்கு யாதொரு வழியுமில்லை யெனக் கண்ட மகா விகாரைக் குருமார் அரசனுடைய அரசிருக்கையான அநுரதபுரியை விடுத்து வேறிடஞ் சென்றனர். இதை யறிந்த அரசன் மகாவிகாரையையும் அதைச் சார்ந்த ஏனைய விகாரைகளையும் இடித்துத் தள்ளினான். அப்படியாக அழிக்கப்பட்ட கட்டடங்களின் தொகை முந்

நூற்றுக் கதிகமாகும். அநுரதபுரிக்கு அணியாக விளங்கிய ஆயிரங்கால் மண்டபமும் அரசனால் அழிக்கப்பட்ட கட்டடங்களு ளொன்றாகும்.

மகேந்திரன் காலமுதலாகப் புத்த சமயத்தை வளர்த்துவந்த மகாவிகாரைக் குருமார் நாட்டை விட்டு நீங்கினரென்றும், மகாவிகாரை இடித்துத் தள்ளப் பட்டதென்றும் அறிந்த சனங்கள் அரசனுக் கெதிராகக் கலகஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுதுதான் அரசனுக்கு நற்புத்தி உதித்தது. சங்கமித்திரன் தன்னை ஏமாற்றி விட்டான் என உணர்ந்தான். சங்கமித்திரனும் கலகக்காரராற் கொல்லப்பட்டான்.

பின்பு, அரசன் தான் அழித்த கட்டடங்களிற் பலவற்றைக் கட்டுவித்தான். இதுவுமன்றி 'ஜெய வதாராமம்', என்னும் சமாதி யொன்றையும் புதிதாகக் கட்டுவித்தான்.

ஆரம்பத்திலே புத்த சமயத்துக்கு இடுக்கண் விளைத்தபோதும், மகாசேனன் தன் பிற்கால முழுவதையும் புத்த சமய விருத்திக்காகவே செலவழித்தான். அதுவுமன்றி, நெற் செய்கையை விருத்தி செய்வதற்காகப் பல குளங்களையும் வெட்டுவித்தான். இவன் வெட்டுவித்த குளங்களில் மின்னேரி, கந்தளாய் என்னுங் குளங்கள் விசேடம் பெற்றவை. சனங்களும் மகாசேனன் தங்கட்குப் புரிந்த நன்மைகளை மறந்து விடவில்லை. அவன் இறந்த பின்பு சனங்கள் அவனை ஒரு தெய்வமாக வணங்கலாயினர்.

தாதுசேனனும் காசியப்பனும்

16. தாதுசேனன்

மகாசேனனுக்கு நூற்றிருபத்தைந்து வருடங்களுக்கும் பின் தாதுசேனன் என்னும் ஒருவன் இலங்கையை ஆட்சி செய்தான். அக்காலத்தில் இலங்கையை ஆண்ட தமிழரை வென்று இவன் அரசனானான். இவனுடைய செயல்களே இவன் ஒரு பெருமரசன் என்பதற்குச் சான்றுகவுள்ளன. தமிழரால் இடிக்கப்பட்ட பல சமயசம்பந்தமான கட்டடங்களை இவன் புதுக்கு வித்தான். நெற் செய்கையை விருத்திசெய்யப் பல குளங்களை வெட்டுவித்தான். அவற்றுள் அநுரதபுரத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள **காலவீவா** என்பது வீசேடம் பெற்றது. இவ்வரசன் காலத்திலே இவனுடைய மாமனும் புத்தகுருவுமான மகாநாமன் **மகாவம்சம்** என்னும் நூலை எழுதினான். இலங்கைச் சரித்திரத்துக்கு இந்நூல் ஆதாரமாகவுள்ளது. இவ்வாறு தாதுசேனன் ஒரு பெருமரசனாய் விளங்கியபோதும், அவன் மிகவும் துக்ககரமான வழியில் இறந்தான்.

தாதுசேனனுக்குக் **காசியப்பன்**, **முகலானன்** என்னும் இரு ஆண்களும்; ஒரு பெண்ணும் உண்டு. அப் பெண்ணைத் தன் மந்திரியாயிருந்த இராசகுமாரனுக்கு மணம் முடித்து வைத்தான். இராசகுமாரன் அப் பெண்ணை மிகவும் கொடூரமாக நடத்திவந்தான். இதற்கெல்லாம் அவனுடைய அன்னையே காலாகவிருந்தான். “மாமியும் மருகியும் மருவி வாழ்தலரிது” என்பது

தற்கு இவர்கள் வாழ்க்கை உதாரணமாக இருந்தது. இதையறிந்த தாதுசேனன் தன் மருமகனின் தாயை உயிருடன் தகனிப்பித்தான்.

இராசகுமாரன், தாய்க்குச் செய்த கொடுஞ் செயலைச் சகியாதவனாய், தாதுசேனைப் பழிவாங்கச் சமயம் பார்த்திருந்தான். தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றக் காசியப்பனே தகுந்தவனெனக் கருதினான். ஆகவே துர்ப்புத்தி கூறி அவனைத் தன் வசப்படுத்தினான். இராசகுமாரனின் ஆலோசனைப்படி காசியப்பன் தன் தந்தையைத் துரத்தித் தானே சிம்மாதிபதியானான். பின்பு அரசனையும் சிறையிலிட்டான்.

இவ்வளவில் இராசகுமாரனின் மனம் சாந்தியடையவில்லை. அரசனையும் கொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தான். ஆகவே ஒருநாள் காசியப்பனிடஞ் சென்றான். சென்று அரசன் தன் திரவியங்களை யெல்லாம் முகலானனுக்குக் கொடுப்பதற்கு மறைத்து வைத்துள்ளான்; காசியப்பனுக்குச் சிறிதேனும் கொடுக்கமாட்டான் எனக் கூறினான்.

இதைக் கேட்ட காசியப்பன் அரவம்போற் சீறியெழுந்து, தன் தூதுவர்களை அழைத்துத் தாதுசேனனிடஞ் சென்று, அவன் வைத்திருக்கும் திரவியம் முழுவதையும் வாங்கிவரும்படி கட்டளையிட்டான். தூதுவர் அரசனிடஞ் சென்று கேட்டனர். அதற்குத் தாதுசேனன் “ என்னைக் காலவீவாவுக்குக் கூட்டிச் சென்றால் அங்குள்ள என் திரவியங்களை உங்கட்குக் காண்பிப்பேன் ” என்று கூறினான். இதையறிந்த காசியப்பனும்

சந்தோஷ மடைந்து அரசனைக் குளக்கரைக் கெடுத்துச் செல்லும்படி ஒரு பழைய தேரை அனுப்பினான். தாதுசேனன் குளக்கரையை அடைந்தான். தாதுசேனன் வருகையை எதிர்பார்த்து அவனுடைய மாமனும் புத்த குருவுமான மகாநாமன் சில உணவுப் பொருள்களுடன் முன்னரே அங்கு சென்றான். மகாநாமனைக் கண்டதும் அரசனுடைய துயர் பகலவனைக் கண்ட பனிபோல மறைந்தது. இருவருமாகக் குளத்தில் நீராடி உணவு வந்துவிட்டனர். பின்பு தாதுசேனன் தூதர்களை நோக்கி, “என் செல்வம் இதோ இருக்கின்றது; என் மகனுக்கு நான் அளிக்கக் கூடியது இதுதான்” என்று கூறிக் குளத்தைக் காட்டினான்.

தாதுவர் காசியப்பனிட்டு சென்று நடந்த வரலாற்றைக் கூறினர். திரவியம் பெறவிருந்த காசியப்பனின் மனம் எவ்வாறு இருக்கும்? கோப மிகுதியால் தன் தந்தையென்றும் எண்ணாது தாதுசேனை உயிருடனே சுவரொன்றுள் வைத்து மூடுசாந்திட்டுக் கட்டுவித்தான்.

17. காசியப்பன் சீயகிரியை இராசதானியாக்கல்

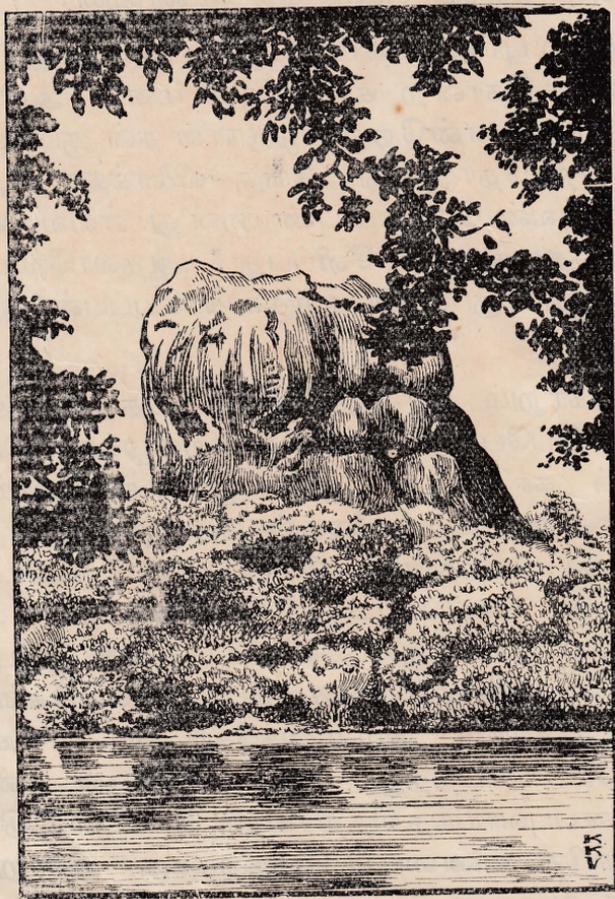
தாயினுமினிய தங்களரசன் நிஷ்டூரமாகக் கொல்லப்பட்டான் என அறிந்த நகர மந்தர் எல்லோரும் துயரக் கடலில் மூழ்கினர். பிதாவைப் பிரிந்த மைந்தனை முகலானனும் நாட்டை விட்டு இந்தியாவுக்

கோடினான். அவன் அங்கு தங்கிக் காசியப்பன்மீது பழிவாங்குவதற்குப் படை திரட்டலானான்.

குற்றம் புரிந்த மனம் குழப்ப மடைவது இயல்பு. தந்தையைக் கொன்ற காசியப்பன் மனம் அதிகம் சஞ்சலமடைந்தது. என்றேனும் ஒருநாள் தன் குடிகளாவது, உடன் பிறந்தோனாவது தீங்கு விளைக்கக் கூடுமென எண்ணி அவன் நெஞ்சம் புண்ணானது. எவ்வளவு காலந் தான் சஞ்சலத்துடன் சீவிப்பது? ஆதலாலே பகைவர் தன்னையணுகாது தடுப்பதற்குக் காசியப்பன் ஆயத்தஞ் செய்தான்.

இதுகாறும் அரசிருக்கையாயிருந்த அநுரதபுரியை விடுத்து இப்போது சீயகிரி என்றழைக்கப்படும் சிங்க மலையைக் காசியப்பன் தன் இராசதானியாக்கினான். சீயகிரி என்னுமிடம் மலைகள் நிறைந்தது; எவரும் எளிதில் கிட்டுதற்கரியது. இப்படியான இவ்விடத்தைக் காசியப்பன் செப்பனீட்டுக் கோட்டையை அமைத்தான். கோட்டைக்குச் செல்லும் படியின் இருபக்கமும் சிங்கத்தின் முன்னங் கால்கள்போல அமைக்கப்பட்டுள்ளன; ஆதலால் அம் மலைக்கோட்டை சிங்கமலை எனப் பெயர் பெற்றது. மலைக் கோட்டையின் சுவர்களில் வனப்புவாய்ந்த சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் பண்டைப் பெருமைக்கு இன்று மிவை சான்றாக உள்ளன.

காசியப்பன் அழகுவாய்ந்த இம் மலைக் கோட்டையில் வசித்துவருங் காலத்தில் முகலானன், இந்தியாவி

சீயகிரி

லிருந்து படைபுடன் இலங்கைக்கு வந்தான். பின் சீய கிரிக்குத் தன் படையைக் கூட்டிச் சென்றான். இதை யறிந்த காசியப்பன் தன் பகைவரை எதிர்க்கப் புறப் பட்டான். இரு பகுதியாரும் குருநாகல் என்னு மிடத் திற் சந்தித்து அமர் பொருதினர். இதில் காசியப்பன் தோல்வியுற்றான். தோல்வியுற்ற காசியப்பன் மன முடைந்தோய்த் துக்கமிகுதியினால் தற்கொலைபுரிந் திறந்தான். அதன்பின் முகலானன் அரசனானான்.

18. குமாரதாசனும் காளிதாசனும்

முகலானன் பதினேழு வருடகாலமாக ஆட்சி செய்து இறக்க மகன் குமாரதாசன் அரசனானான். இவன் மிகவும் சிறந்த புலவன். கலைவளர்ச்சியில் இவன் அதிகம் கருத்துக் கொண்டான். பழைய நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்வதும், புது நூல்களை ஆக்குவதும், கற் றறிந்த பெரியோர்களுடன் சம்பாஷிப்பதுமே இவன் ஓய்வு நேர வேலைகளாயிருந்தன. இவ்வரசன் இயற்றிய நூல்களுள் 'ஜானகி ஹர்ணம்' என்பது விசேடம் பெற்றது. இதில் இராமர், சீதை ஆதியோரின் சரிதை மிகவும் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

குமாரதாசனுடைய நண்பர்களில் காளிதாசன் என்னும் புலவன் அதி சிரேட்டம் பெற்றவன். அவ் னவ ரிருவரின தும் நட்பைப் பலரும் புகழ்ந்தும் நயந் தும் பேசிவருவர். காளிதாசன்மீது அரசன் வைத்த நட்பே அவன் இறப்பதற்குக் காரணமாகவிருந்தது.

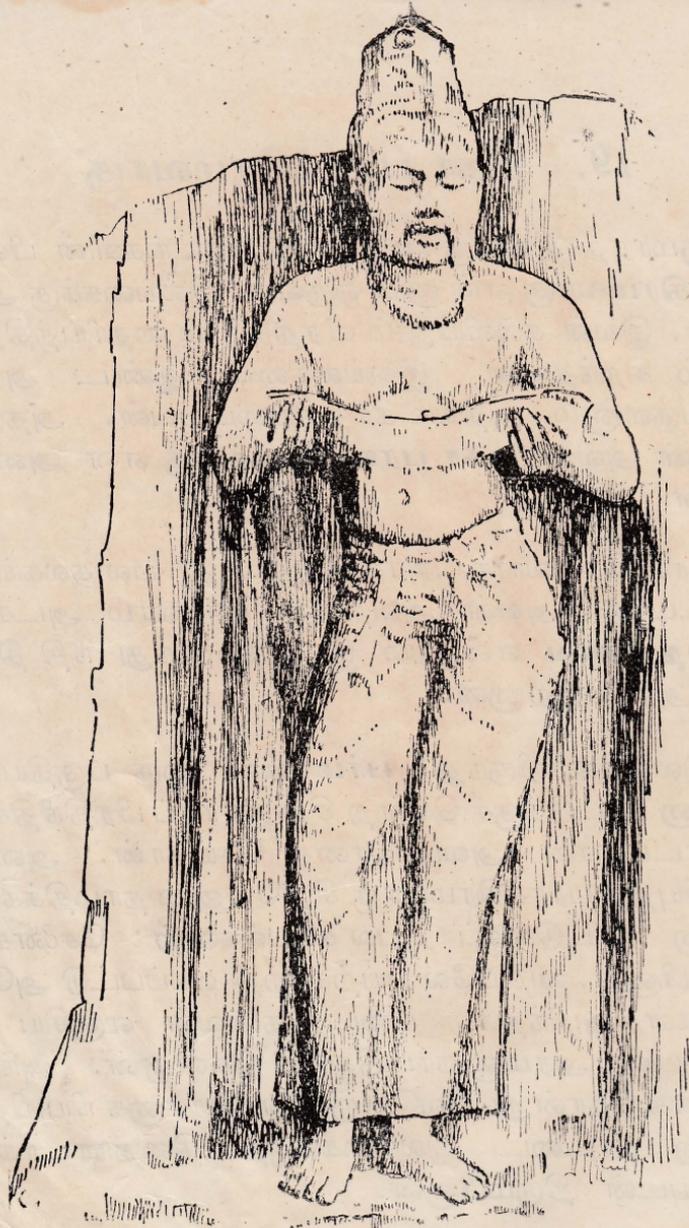
குமாரதாசன் தன் நகரிலுள்ள ஒரு விலைமாதின் வீட்டிற்குச் சென்றுவருவது வழக்கம். ஒருநாள் அவன் அவ் வீட்டின் சுவரில் ஒரு பெரிய செய்யுளின் முதலிரண்டு அடிகளை எழுதிவிட்டு அச் செய்யுளின் ஈற்றடி இரண்டையும் எழுதுவோருக்குப் பெருந் தொகைப் பணம் பரிசில் வழங்குவதாகக் குறித்தான். காளிதாசன் அவ் வழியே செல்லும்போது சுவரிலே எழுதப்பட்டிருந்ததை வாசித்தான். உடனே ஈற்றடி இரண்டையும் எழுதினான். அவற்றை யெல்லாம் அவ் விலைமாத் து கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். பணவாசை கொண்ட அப்பாதகி, தானே எவ்வழியிலும் பரிசைப் பெற வேண்டுமென்று நினைத்தாள். உடனே காளிதாசனை இரகசியமாகக் கொலைசெய்வித்து உடலை ஓரிடத்திற் புதைத்துவிட்டுச் செய்யுளுடன் பரிசு பெறச் சென்றாள். ஆனால் அரசன் அவள்தான் அச் செய்யுளை எழுதி முடித்தாள் என்று நம்பவில்லை. அச் செய்யுளை எழுதியவன் யாரென அறியும்படி தன் அமைச்சரைப் பணித்தான். கடைசியிற் காளிதாசனே எழுதினானென்றும் அவன் விலைமாதினுற் கொல்லப்பட்டான் என்றும் அரசன் அறிந்தான். தன் அரிய நண்பனின் பிரிவையறிந்த மன்னன் துயரக் கடலுள் மூழ்கினான். பின்பு சகல மரியாதையுடனும் காளிதாசனின் உடலுக்குத் தீமூட்டி எரித்தான். தன் ஆருயிர் நண்பனைப் பிரிந்திருக்க அவன் மனம் சகிக்கவில்லை. அதனால் அத் தீயிலே அவ் அரசனும் வீழ்ந்து இறந்தான்.

19. மகா பராக்கிரமவாகு

குமாரதாசனுக்கு அறுநூறு வருடங்களின் பின்பு, பராக்கிரமவாகு என்னும் ஒருவன் இலங்கைக்கு அரசனானான். இவன் கல்வியிலும் வீரத்திலும் தைரியத்திலும் அதிகம் சிறந்தவன். இலங்கையை ஆண்ட அரசர் அனைவருள்ளும் அதிகம் கீர்த்தியுடையவன். அதனற் சனங்கள் அவனை மகா பராக்கிரமவாகு என அழைத்தார்கள்.

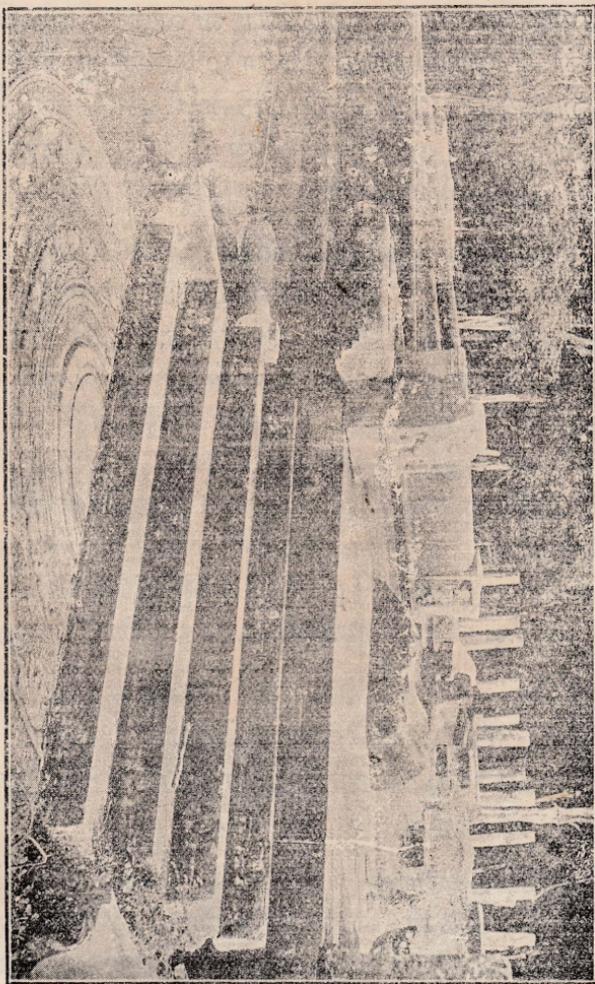
பராக்கிரமவாகு அரசனானபோது பல கலகங்கள் ஏற்பட்டன. அவன் அவற்றை யெல்லாம் அடக்கிப் பொலநறுவை என்னும் இடத்திலிருந்து நீதி திறம்பாது அரசியற்றினான்.

இலங்கையிலிருந்து பர்மாவின் ஒரு பகுதியான அரமனா நாட்டுக்குச் சென்ற சில இராசப்பிரதிநிதிகளை அந் நாட்டரசன் அவமரியாதை செய்தான். அதைக் கேள்வியுற்ற பராக்கிரமவாகு சிறிதேனும் தாமதிக்காது அரமனா நாட்டுக்குப் பல கப்பல்களிற் சேனைகளை அனுப்பினான். வழியிலே புயற்காற்றி லகப்பட்டு அநேக கப்பல்கள் அழிந்தன. படைத் தலைவன் எஞ்சிய கப்பல்களுடன் அரமனா நாட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே அரசனைக் கொன்று, வேறொருவனை அரசனாக நியமித்து அரமனா நாட்டை இலங்கைக்குத் திறைநாடாக்கிக் கீர்த்தியுடன் திரும்பினான்.

மகா பராக்கிரமவாகு

மயிலித் தையாடு

பராக்கிரமவாகு இந்தியாவிலும் பல வெற்றிகள் பெற்றான். அங்கிருந்த சோழ மன்னன் பாண்டிய மன்னனுடைய இராச்சியத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றான். பாண்டியன் பராக்கிரமவாகுவின் உதவியை வேண்டினன்.

பராக்கிரமவாகு **இலங்காபுரன்** என்னும் சேனாதிபதியின் கீழ் ஒரு சேனையைப் பாண்டி நாட்டிற்கு அனுப்பினான். அவன் பாண்டிநாட்டைச் சேருமுன் சோழன், பாண்டியனைக் கொன்று அவன் நாட்டைப் பிடித்தான். ஆயினும் இலங்காபுரன் சோழனோடு யுத்தஞ் செய்து, அவனை வென்று, பாண்டியனின் மகனை அரசனாக்கி மீண்டான். இந்தியாவிலே பெற்ற வெற்றிகளின் ஞாபகசின்னமாகப் பராக்கிரமவாகு பாண்டிய நாட்டிற் 'பண்டு விஜய' என்னும் நகரைக் கட்டி அதிற் பிராமணரைக் குடியேற்றினான்.

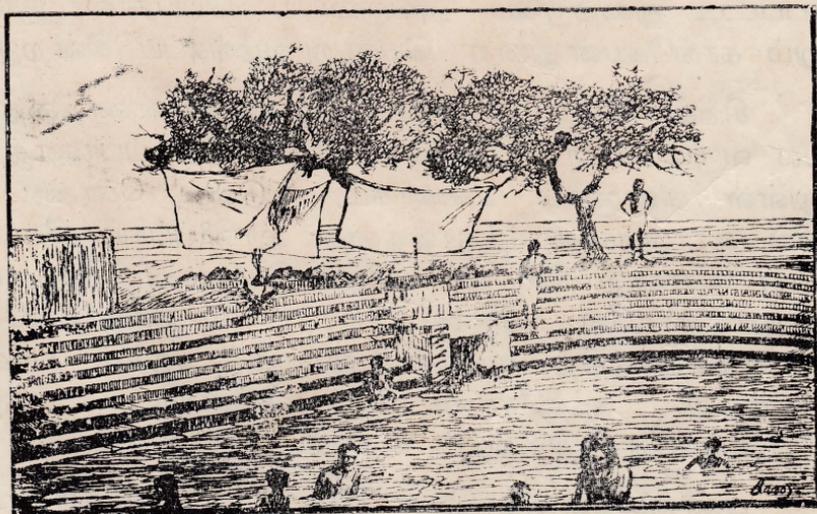
கமவிருத்திக்குப் பராக்கிரமவாகு அதிகம் உதவி புரிந்தான். நீர்ப்பாய்ச்சுவதற்காகப் பல குளங்களை வெட்டுவித்தான். அவற்றுள் **பராக்கிரமக் கடல்** என்பது விசேடம் பெற்றது.

பராக்கிரமவாகு கட்டடங்கள் கட்டுவதிலும் தன் செல்வத்தின் ஒரு பகுதியைச் செலவழித்தான். பொலநறுவையிலே அவன் கட்டிய அரண்மனையின் சிதைவுகளை நாம் இன்றுங் காணலாகும். **இலங்கா திலக** விகாரை, **கிரி** விகாரை முதலிய விகாரைகளையும் அவன் கட்டுவித்தான்.

20. யாழ்ப்பாணம்

யாழ்ப்பாணம் இலங்கையின் வடபகுதியிலே யுள்ள ஒரு குடாநாடு. முற்காலத்திலே இங்கு நாகர் என்ற சாதியினர் வசித்தனர். அதனால் இக் குடா நாட்டுக்கு **நாகதீவு** என்றும் பெயரிருந்தது. இது ஒரு மணல்மேடாக விருந்தபடியால் **மணற்றிடர்** என்னும் பெயரும் இதற்கு வழங்கப்பட்டலாயிற்று. இம் மணற்றிடர் யாழில்வல்ல ஒருவனுக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்டதால் **யாழ்ப்பாணம்** என்னும் பெயரைப் பெற்றது என்று சொல்லுவார்.

யாழ்ப்பாணத்தின் வடபகுதியிலே **கிரிமலை** யென்று ஓர் இடமுண்டு. முற்காலத்திலே கிரிமுக முடைய ஒரு முனிவர் அங்கேயிருந்தார். அவர்

கிரிமலைக் கேணி

அங்குள்ள அருவியொன்றில் ஸ்நானம் செய்து தமது கீரிமுகம் மாறப் பெற்றார்.

கிரிமலையின் தீர்த்தவிசேடத்தை யறிந்த மாருதப் புரவீகவல்லி யென்னும் அரசகன்னிகை அங்குவந்து தீர்த்தமாடித் தனது சூதிரைமுகம் மாறப் பெற்றாள். அவ்விடம் மாவிட்டபுரம் எனும் பெயர் பெற்றது.

மாருதப்புரவீகவல்லி, மாவிட்டபுரத்திலே ஒரு கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டுவித்தாள். இந்தியாவி லிருந்து கந்தசுவாமியின் விக்கிரகத்தை எடுப்பித்து, அக் கோயிலில் வைத்து ஆனி உத்தரத்திற் கொடியேற்றி விழாச் செய்வித்தாள். காங்கேயன் என்னும் மறுநாமமுடைய கந்தசுவாமியின் விக்கிரகம் இறக்கப்பட்ட துறைமுகம் அவருடைய பெயரால் இன்றும் காங்கேயன்துறை யென்று வழங்கப்படுகின்றது.

சிங்களர் தமிழர் என்போர் யாழ்ப்பாணத்தைப் பல வருடங்களாக ஆண்டனர். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சுன்னாகம், மல்லாகம், உடுவில், கோண்டாவில், சூராவத்தை, சித்தாவத்தை, மானிப்பாய், கோப்பாய் போன்ற சில ஊர்களின் பெயர்கள் சிங்களப் பெயர்களாகவே யிருக்கின்றன. முற்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திற் புத்த சமயமும் அதிகம் பரவியிருந்தது. கந்தரோடையில் எடுக்கப்பட்ட புத்த சின்னங்களே இதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

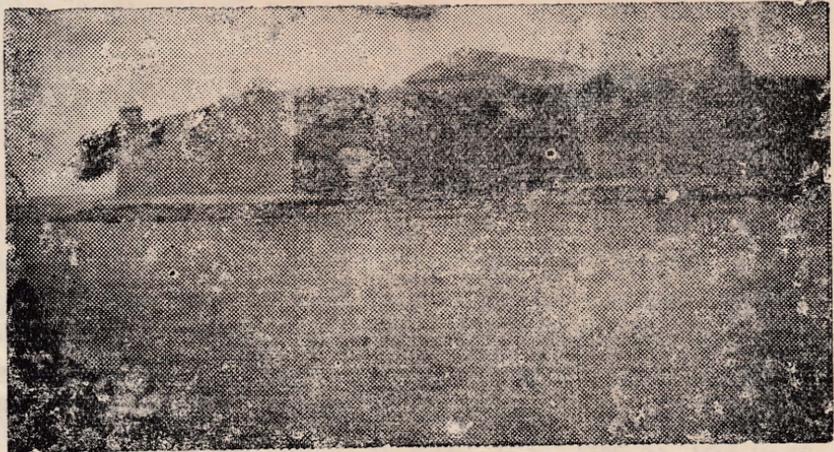
பண்டைக்காலந் தொடக்கமாக யாழ்ப்பாணம் பிறநாடுகளுடன் வியாபாரஞ் செய்து வருகின்றது,

இங்கிருந்து பிறநாடுகளுக்குப் பருத்தி அனுப்பப் பட்டதென்றும் கூறப்படுகின்றது. அக்காலத்தில் பருத்தி யேற்றுமதி செய்யப்பட்ட துறைமுகம் இன்றும் பருத்தித்துறையென வழங்கப்படுகின்றது. இங்கிருந்து இந்தியாவுக்கு மரக்கலங்களில் உப்பேற்றிச் செல்வதற்குத் தொண்டைமான் என்னும் இந்திய அரசன் ஓர் ஆற்றையும் வெட்டுவித்தான். அது தொண்டைமானாறு என வழங்கப்படுகின்றது.

தமிழரசனான சங்கிலியன் ஆட்சிசெய்த காலத்திலே போர்த்துக்கேயர் அவனை வென்று யாழ்ப்பாணத்துக் கரசராயினர். அவர்கள் யாழ்ப்பாணப்பட்டினத்திலும், ஊர்காவற்றுறையிலும் கோட்டைகள் கட்டினார்கள். போர்த்துக்கேயருக்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டவர் ஒல்லாந்தர். ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே ஊர்காவற்றுறைக் கடற்கோட்டை கட்டப்பட்டது.

ஒல்லாந்தரிடமிருந்து ஆங்கிலேயர் இலங்கையைக் கைப்பற்றியபோது யாழ்ப்பாணமும் அவர்களுக்கானது. ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்குக்கீழ் நாம் அதிகம் நன்மை அடைந்துள்ளோம். சேர் உவெஸ்ட்றிஜ்வே என்பவர் தேசாதிபதியாகவிருந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் புகையிரதவீதி திறக்கப்பட்டது. இம் மகானின் பெயரால் யாழ்ப்பாணத்தில் றிஜ்வே மண்டபம் என்று ஒரு மண்டபம் கட்டப்பட்டது. நம்மையாண்ட மகா காருண்யந் தங்கிய ஈழாம் எட்வேட் மன்னர் பெயரால் யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் ஒரு மணிக்கூட்டுக் கோபுரமும் கட்டப்பட்டது.

இலங்கையிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களுள் யாழ்ப்பாணமும் ஒன்றாகும். அது கல்வியிலும், சீர்திருத்தத்திலும், செல்வத்திலும் சிறந்து விளங்குகின்றது. அரசகேசரி, ஞானப்பிரகாச முனிவர், சின்னத்தம்பிப் புலவர், நாவலர் பெருமான், குமார சுவாமிப் புலவர் போன்ற கல்விமான்களும், சமய பக்தர்களும், சேர் இராமநாதன் போன்ற பெரியார்களும் பிறந்த நாடு யாழ்ப்பாணமாகும்.

ஊர்காவற்றுறைக் கடற்கோட்டை

காரைநகர் வெளிச்சவீடு

21. சின்னத்தம்பிப் புலவர்

இவர் இற்றைக்கு முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே வேளாளர் குலத்தில் வில்லவராய முதலியாருக்கு அருந்தவப் புதல்வராய்ப் பிறந்தார்.

இவர் சிறுவயதிலே பாடசாலைக்குச் செல்லாது விளையாடித் திரிவார். ஆனற் சரஸ்வதி கடாட்சத்தால் பாட்டுகள் இயற்றும் வல்லமை இவருக்கு இளமையிலே ஏற்பட்டது. ஒருநாள் புலவர் ஒருவர் இவருடைய தந்தையாரைக் காண்பதற்குச் சென்றார். வழியில் இவரும் வேறு சிலரும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப் புலவர் வில்லவராய முதலியார் வீடு எதுவென அவர்களை வினாவினார். அதற்கு அவர் வீட்டினுடைய அடையாளத்தை ஒரு பாட்டாற் சொன்னார் :

“பொன்ஊச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கு
நன்ஊ தலத்தோர்க்கு நன்னிழலாம்—மின்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவராயன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.”

வேறொரு நாள் வில்லவராய முதலியார் ஒரு செய்யுளின் முதலிரண்டு அடிகளையும் பாடி வைத்து விட்டு வேறிடஞ் சென்றார். இவர் அவ் வரிகளைப் பார்த்துவிட்டு மற்றைய இரண்டு வரிகளையும் எழுதி வைத்தார். முதலியார் திரும்பிவந்து பார்த்தபோது தமது மகனே அவ் வரிகளை யெழுதினாரென அறிந்து சந்தோஷப்பட்டார்.

இவர் மறைசையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, கரவை வேலன் கோவை, பரூளாய் விநாயகர் பள்ளு முதலிய நூல்களை இயற்றினார். இவையெல்லாம் படிப்பதற்கு அதிகம் இன்பமாக இருக்கும்.

22. ஆறுமுகநாவலர்

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நல்லூரிலே கந்தர் என்
னும் ஒரு பெரியார் இருந்தார். இவர் சிவகாமி

[ஆறுமுகநாவலர்]

யென் னும்
மங்கையை
விவாகம்
செய்தார்.
இவர்களு
க்கு ஐந்து
ஆண் மக்க
ளும் மூன்று
பெண் மக்க
ளும் பிறந்
தார்கள்.
ஆண் மக்க
ளில் இளைய
வர் ஆறு
முகம் எனப்
படுவர்.

இவர் கல்வியிற் சிறந்தவர். ஆகையால், இவரை
எல்லோரும் நாவலர் என அழைப்பர். இவர் தமிழ்,
சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் என்னும் முப்பாஷைகளையும்
நன்றாகக் கற்றவர்.

சிறுபிராயந் தொடக்கமாகத் தமிழிலும் சைவ சமயத்திலும் இவருக்குப் பற்றதிகம். இவருடைய காலத்திலே கிறிஸ்து பாதிரிமார் சனங்களைக் கிறிஸ்து சமயத்திற் சேர்ப்பதற்கு அதிகம் முயற்சி செய்தார்கள். இதை அறிந்த நாவலர் பற்பல விடங்களிலும் சைவ சமயத்தைப்பற்றிய பிரசங்கஞ் செய்து கிறிஸ்தவர்களைக் கண்டித்தார். இதனால் அனேகர் கிறிஸ்து சமயத்திற் சேராதிருந்தனர்.

நாவலர் சைவப் பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சைவப் பாடசாலையைக் கட்டுவித்தார். இந்தியாவில் சிதம்பர மென்னு மிடத்திலும் ஒரு சைவப் பாடசாலையைக் கட்டுவித்தார். இவர் சைவ வினாவிடை, சிவாலய தரிசனவிதி, பெரிய புராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம், பாலபாடம், இலக்கண வினாவிடை, இலக்கணச் சுருக்கம் முதலிய நூல்களை இயற்றினார். கோயிற் புராணவுரை, சைவசமய நெறியுரை முதலிய உரைகளையும் எழுதியுள்ளார். சென்னையிலே ஓர் அச்சியந்திரசாலையைத் தாபித்து அரிய பெரிய நூல்கள் பலவற்றைத் திருத்தமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்.

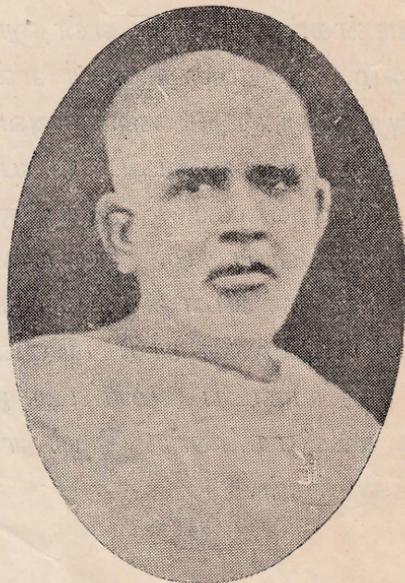
ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் நித்தியப் பிரமசாரியாகவே யிருந்தார். சைவ சமய முறையிற் சிறிதும் தவறுது ஒழுகிவந்தார். கடவுள் பக்தி யுடையவராய்ச் சிவபூசை செய்துவந்தார். சைவ சமயத்தையும் தமிழையும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஓங்கச் செய்தவர் இப் பெரியாராடும்.

23. குமாரசுவாமிப் புலவர்

நாங்கள் நன்கு கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களைப் புலவர், பண்டிதர், வித்துவான்கள், நாவலர் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கின்றோம். ஆறுமுக நாவலர் என்னும் பெயரை நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள். அவர் இப்பொழுது இல்லாதிருந்தும் அவருடைய பெயர் தமிழருக்குள் மறைந்து போகவில்லை அதற்குக் காரணம் அவருடைய கல்வியறிவேயாகும். ஒரு நாட்டின் விருத்தி அந் நாட்டிலுள்ள கல்விமான்களிலேயே தங்கியுள்ளது. கல்விமான்களை இல்லாத நாடு பாஷை சமயம் முதலியவைகளிற் சிறப்படைய மாட்டாது. எங்கள் நாட்டிலே அனேக கல்விமான்கள் இருந்தார்கள். இப்பொழுதும் இருக்கிறார்கள்.

குமாரசுவாமிப் புலவர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சுன்னாகம் என்னும் ஊரிலே வேளாளர் குலத்திலே அம்பலவாணயினர்க்கும் சிதம்பர அம்மையாருக்கும் புத்திரராகத் தோற்றினார். அவர் ஐந்தாம் வயதிலே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப்பெற்றுக் கல்வி கற்று வந்தார். சிலகாலத்தின்பின் மல்லாகம் ஆங்கில வித்தியாசாலைக்குச் சென்று சிறிது ஆங்கிலமுங் கற்றனர்.

அதன்பின்பு முருகேச பண்டிதர் என்பவரிடம் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களை மிக நுட்பமாகக் கற்றார். பன்னிரண்டாம் வயதிலே நமச்சிவாயக் குருக்கள் என்பவரிடம் சிவதீட்சை பெற்றனர். அதன்பின்

[குமாரசுவாமிப் புலவர்]

நாகநாத பண்டிதரிடம் சமஸ்கிருதமுங்கற்றுத் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய இரண்டு பாஷைகளிலும் மிக்க பாண்டித்திய மடைந்தார்.

இவரின் கல்வியறிவை அறிந்த பலர் இவருக்குப் புலவர் என்னும் பட்டத்தை யளித்தனர். இவர் ஏழாலைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலும், யாழ்ப்பாணத்து

நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலும் பல வருடங்களாகக் கல்வி கற்பித்து வந்தார். அப்போது இவரிடம் அநேகர் இலக்கண இலக்கிய நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றனர். கற்றுப் பண்டிதர்க

ளாக இப்பொழுதும் பலர் விளங்குகின்றனர். இப்பொழுதுள்ள பண்டிதர்களிற் பலர் குமாரசுவாமிப்புலவரின் மாணாக்கர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

இவர் வடமொழி நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்யுளாகவும், வசனமாகவும் இயற்றியிருக்கின்றார். இதோபதேசம், சிசுபாலசரிதம், இரகுவம்ச சரிதாமிர்தம் முதலிய நூல்கள் இவரின் மொழிபெயர்ப்பு வசன நூல்களாகும். சாணக்கிய நீதி வெண்பா, இராமோதந்தம், மேகதூதக் காரிகை முதலியன இவரது மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுள் நூல்களாகும். தண்டியலங்காரவுரை, நீதிநெறி விளக்கவுரை, அகப்பொருள் விளக்கவுரை, திருவாதவூரடிகள் புராணவுரை முதலியன இவரால் உரையெழுதப்பட்ட நூல்களாகும். தமிழ்ப் புலவர் சரிதம், வினைப்பகுபத விளக்கம், இலக்கியக் சொல்லகராதி முதலியன இவரால் ஆராய்ச்சி செய்து எழுதப்பட்ட நூல்களாகும்.

இவர் அக் காலத்திலுள்ள பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது எழுதி வெளிப்படுத்திய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் மிகப் பலவாம். இவர் இன்னும் இருந்திருப்பாராகில் அநேக தமிழ் நூல்களை நாங்கள் கண்டுகற்றுக்கொள்ளலாம். அஃதியலாது போயிற்று. இப்புலவர் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து இருபத்திரண்டாம் ஆண்டு இவ்வுலகை நீத்தார்.

பிள்ளைகளே! நீங்களும் ஊக்கமாகக் கற்று வருவீர்களேயானால் சிறந்த கல்விமான்களாகவும் புலவர்களாகவும் பண்டிதர்களாகவும் வருதல் கூடும்.

24. சேர் பொன்னம்பலம்

இராமநாதன்

இராமநாதன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மானிப்பாயில் வசித்த பொன்னம்பல முதலியாருக்கு இரண்டாவது புத்திரராக ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பத்தோரா மாண்டு சித்திரை மாதம் பதினேராம் திகதி பிறந்தார்.

இராமநாதன் அவர்கள் முதலாவதாகக் கொழும்பிலுள்ள அரசினர் கலாசாலைக்குக் கல்வி பயில அனுப்பப்பட்டார். சிறிதுகாலம் அங்கே கல்வி கற்றுப் பின்னர் சென்னையிலுள்ள இராசதாலிக் கல்லூரிக்குச் சென்றார். சிலகாலம் அங்கும் கல்வி கற்றுக் கொழும்புக்குத் திரும்பினார். கொழும்பிலே அவர் சட்டக் கல்வி கற்று விரைவில் நியாயதூரந்தர

ராயினார். அவர் நியாயதுரந்தரராக மிகவும் கீர்த்தி யுடன் விளங்கினார்.

இராமநாத நவர்கள் இலங்கைச் சட்ட சபையிலே ஐம்பது வருடங்கள் வரையில் அங்கத்தவரா யிருந்து நமக்குப் பல நன்மைகள் செய்தார். இவர்தான் வரியை நீக்கு வித்தார். வடமாகாணப் புகையிரத வீதியைத் திறப்பித்தார். இவர் சட்டநூற்பகுதியிலும் உயர்ந்த உத்தியோகங்களை வகித்தார். இவருடைய செயல்களை

மெச்சி அரசினர் இவருக்குப் பல பட்டங்கள் வழங்கினர்.

இலங்கையில் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்துப் பதினைந்தா மாண்டிற் சிங்களருக்கும் சோனகருக்கும் கலகம் ஏற்பட்டது. இதனைப் பல சிங்களப் பிரபுக்கள் அரசினராற் சிறையாக்கப்பட்டனர். அவர்களுடைய குறைகளை யெல்லாம் எடுத்துப் பேசுவதற்கு இராமநாதன் அவர்கள் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார். அங்கே இராசா வீடத்தில் எல்லா

விஷயங்களையும் எடுத்துக்கூறிச் சிங்களப் பிரபுக்களை விடுதலை செய்வித்தார். இவர் அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களுக்குச் சென்று பல பிரசங்கங்கள் செய்தார்.

இராமநாதனவர்கள் சிறந்த கல்விமானு யிருந்ததுமன்றிக் கடவுள் பக்தி யுடையவராகவு மிருந்தார். அவர் நாவலரைப் போலவே சைவ சமய. ஒழுக்கங்களிற் றவறாதவர். சைவசமயப் பிள்ளைகள் படிப்பதற்காகத் திருநெல்வேலியில் ஓர் ஆண்கள் கல்லூரியையும், சன்கைத்தில் ஒரு பெண்கள் கல்லூரியையும் கட்டுவித்தார்,

இப் பெரியார் பல்லாண்டுகளாகத் தேசத் தொண்டு செய்து ஈற்றில் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து முப்பதாம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் இருபத்தாறந் திகதி (26-11-30) இவ்வுலக வாழ்வினின்றும் நீங்கினார். இவருடைய பூதவுடம்பு சகல மரியாதையுடனும் இவர் கட்டுவித்த பெண்பாடசாலை வளவிற சமாதி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

25. சனங்களின் சீவியம்

(முதற் பாகம்)

உணவு:— ஆதிகாலத்திலே, சனங்கள் மிருகங்களின் இறைச்சி, பால் முதலியவற்றையும் காட்டிலுள்ள காய், கனி, கிழங்கு முதலியவற்றையும் சாப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்கு அக் காலத்தில் நெருப்பைப் பற்றித் தெரியாது. ஆகவே, அவர்கள்

உணவை வேகவையாது பச்சையாகவே சாப்பிட்டார்கள். சில காலஞ் செல்ல நெருப்பினுடைய உபயோகத்தை அறிந்தார்கள். அதன் பின்பு உணவை வேகவைத்து உண்டார்கள். காலஞ் செல்லச் செல்லச் சனங்கள் பயிர்செய்யவுந் தொடங்கினர். முதன் முதல் ஆற்றேரங்களிலே சனங்கள் பயிர் செய்தார்கள். இக் காலத்திலே சனங்கள் பற்பல உணவுப் பொருள்களையும் உண்டாக்குகிறார்கள். எமது நாட்டிலுள்ளவர்கள் நெல், குரக்கன், சாமை, வரகு, கிழங்கு, பலாப்பழம், மாம்பழம், வாழைப்பழம் முதலியனவற்றை உண்ணுகிறார்கள். அநேகர் தேயிலையும் கோப்பியும் குடிக்கிறார்கள். ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களிலுள்ளவர்கள் இறைச்சி, கோதுமை அப்பம், உருளைக் கிழங்கு, “அப்பிள்” பழம், திராட்சைப்பழம் முதலியவற்றைச் சாப்பிடுகிறார்கள். அவர்கள் “உவைன்”, தேநீர், கோப்பி முதலியவற்றைக் குடிக்கிறார்கள்.

உடை :— சீர்திருத்தமில்லாத பண்டைக்காலத்திலே சனங்கள் உடையின்றி நிரவாணிகளாயிருந்தார்கள். சிலர் மரப்பட்டை, இலை, குழை முதலியவற்றை அரையிற் கட்டினார்கள். சனங்களின் அறிவு விருத்தியடைய அவர்கள் தமக்கு உடைகள் செய்யவு மறிந்தனர். இப்போது பருத்தி, பட்டு, உரோமம் முதலியவற்றால் உடைகள் செய்கிறார்கள். எமது தேசத்தவர்களுக்குப் பருத்தி உடைகளே ஏற்றவை.

வீடு :— பண்டைக்காலச் சனங்கள் உடையின்றித் திரிந்ததுபோலவே வீடின்றியுந் திரிந்தார்கள். சிலர் குகைகளிலும் மர நிழல்களிலும் வசித்தார்கள். சனங்கள் பயிர்செய்யத் தொடங்கவே ஓரிடத்தில் தங்க வேண்டியவரானார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் சிறுச் சிறு வீடுகளைக் கட்டி அவற்றில் வசித்தார்கள். இக்காலத்தில் சீர்திருத்தமுள்ள சனங்களெல்லோரும் வீடு கட்டி வசிக்கின்றார்கள். எமது தேசத்திலே பனை, தென்னை, பலா, வேம்பு, முதிரை, பாலை முதலிய மரங்கள் வீடு கட்டுவதற்கு உபயோகமாகின்றன.

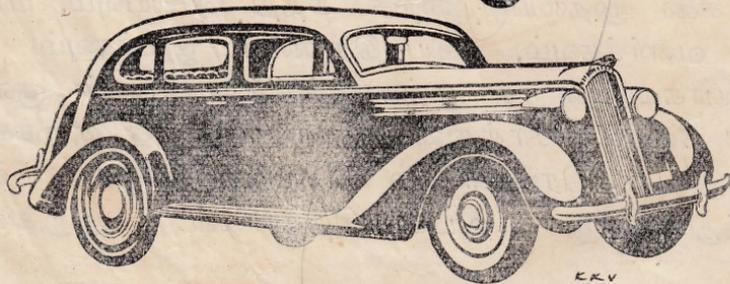
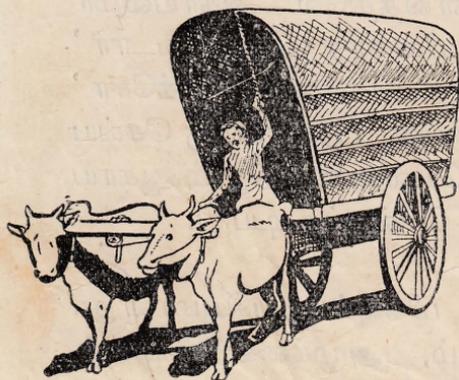
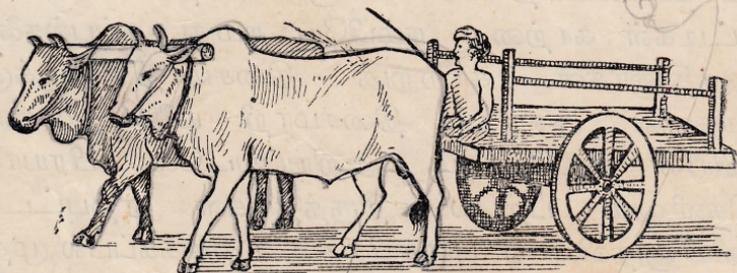
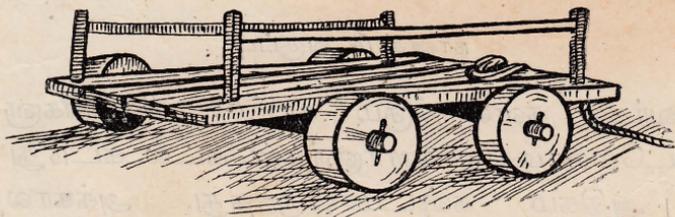
26. சனங்களின் சீவியம்

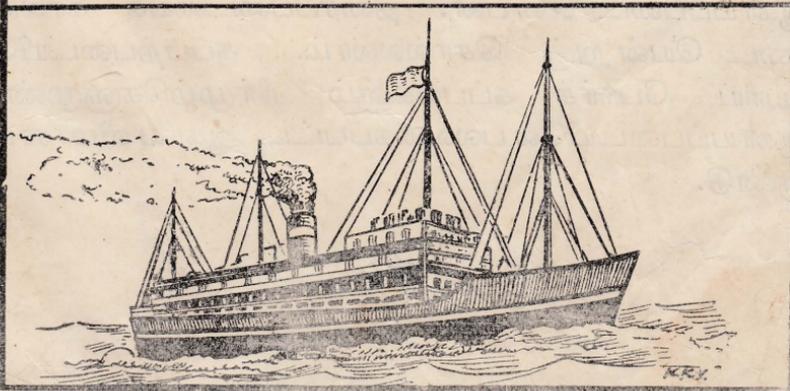
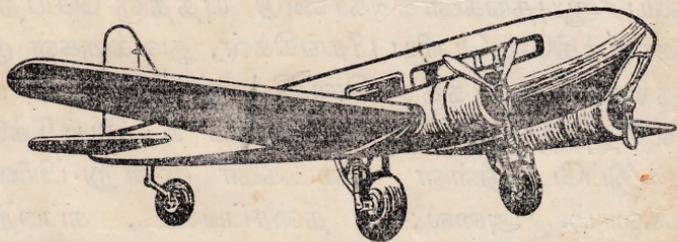
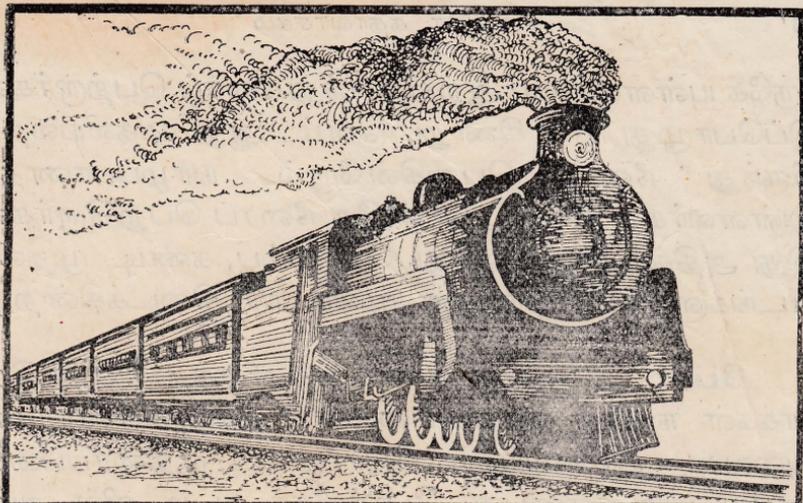
(இரண்டாம் பாகம்)

பிரயாணம் :— நாம் இக்காலத்திலே வெகு சுலபமாகவும் விரைவாகவும் பிரயாணஞ் செய்கின்றோம். முற்காலத்திலுள்ள சனங்கள் பிரயாணஞ் செய்வதற்கு அதிகம் கஷ்டப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஓரிடத்திலிருந்து வேறோரிடத்துக்கு நடந்தேனும் வண்டிகளிலேனும் சென்றார்கள். வண்டிகளில் செல்வதற்கு அதிகம் செலவாயிருந்தது. ஆகவே பெரும்பாலான சனங்கள் நடந்தே சென்றார்கள். இக்காலத்தி லிருப்பது போல அக்காலத்திலே நல்ல தெருக்கள் இல்லை. வண்டிப் பாதைகள் மாதிரி இருந்தன. இப் பாதைகளும் காடுகளுக்கூடாகச் சென்றன. இப் பாதைகள் வழியே

செல்பவர்கள் கள்வருக்கும் காட்டு மிருகங்களுக்கும் பயப்படவேண்டியவர்களானார்கள். கடல் கடந்து செல்வதும் அதிகம் கஷ்டமாயிருந்தது. அக்காலத்திற் பாய்க் கப்பல்களிற் பிரயாணஞ் செய்தார்கள். கப்பலோட்டிகள் காற்றை நம்பியே தமது கப்பல்களைச் செலுத்தினார்கள். காற்றுத் திசைமாறி யடிக்கும் காலங்களில் அவர்கள் திசைமாறி யலைவதுமுண்டு. நீராவியின் உபயோகம் அறியப்படவே பிரயாண வசதிகளிலும் பற்பல திருத்தங்கள் ஏற்பட்டன. நீராவியினுதவியாற் புகையிரதம், புகைக்கப்பல் முதலியன இயங்குகின்றன. இக்காலத்திலே ஆகாயவிமானம், 'மோட்டோர்' வண்டி, மின்சார 'மோட்டோர்' வண்டி, புகையிரதம், கப்பல், துவிச்சக்கரம், 'றிக்சோ' வண்டி, மாட்டுவண்டி முதலியன பிரயாணஞ் செய்ய உபயோகப்படுகின்றன. இவையெல்லாவற்றிலும் ஆகாய விமானமே அதி விரைவாகச் செல்லக்கூடியது.

நீர்வசதி:— நீர் நமக்கு மிகவும் அவசியமானது. எமது தாகத்தைத் தீர்க்கவும், அழுக்கை நீக்கவும், வீடு, சீலை முதலியவற்றைச் சுத்தி செய்யவும், பயிர்களை வளர்க்கவும், இயந்திரங்களை இயக்கவும் நீர் உபயோகமாகின்றது. முற்காலத்திலே சனங்கள் குளங்களில் நீரைச் சேர்த்துவைத்தார்கள். அக் குளங்களிலிருந்து பாத்திரங்களிலும் தோற்பைகளிலும் நீரை எடுத்துவைத்து உபயோகித்தார்கள். ஆறுகளுக்

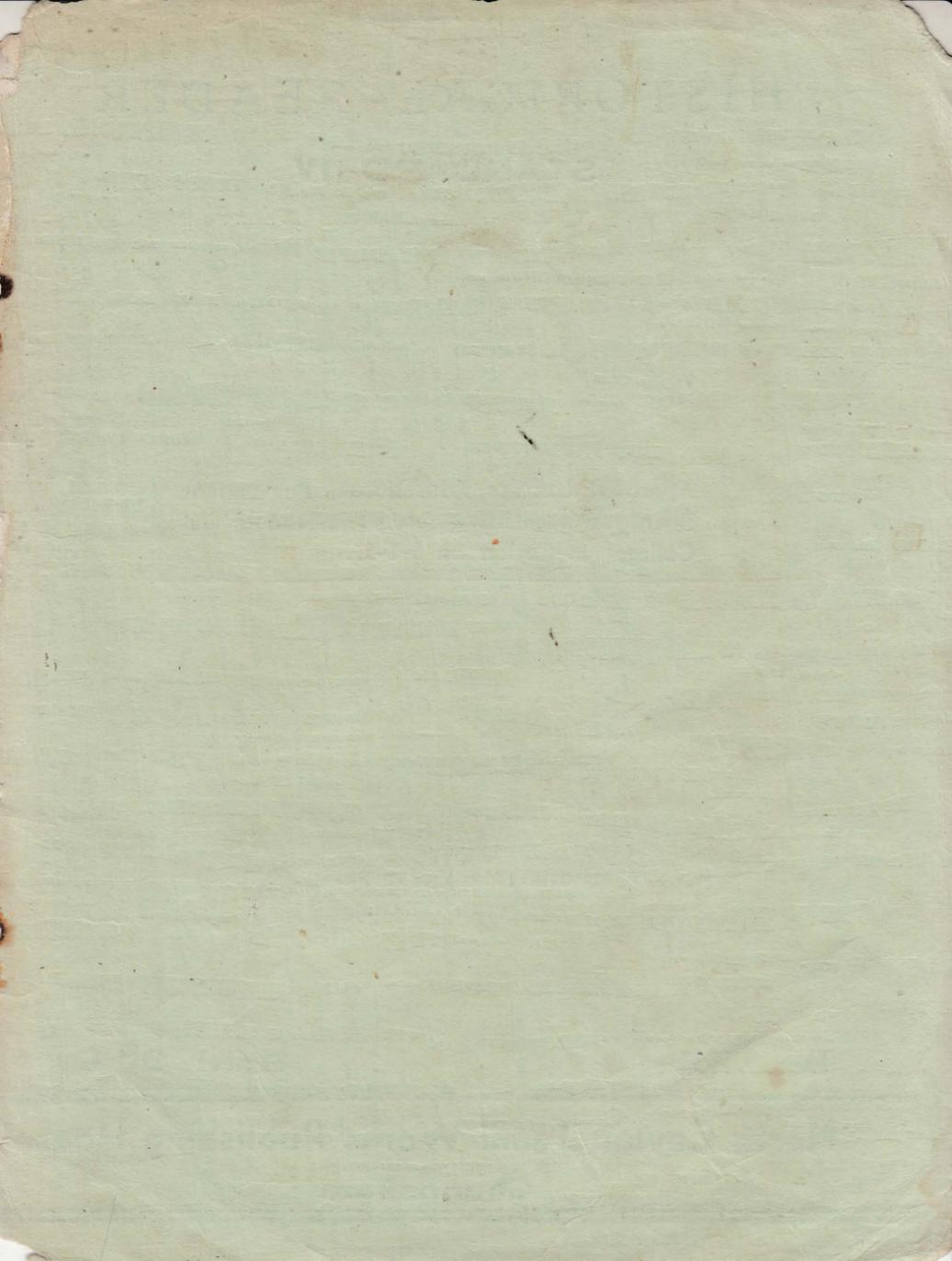

கருகே யுள்ளவர்கள் ஆற்றிலிருந்து நீரைப் பெற்றார்கள். இப்பொழுது நாம் கிணறு, குளம், ஆறு முதலியவற்றிலிருந்து நீரைப் பெறுகின்றோம். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ளவர்கள் கிணற்றிலிருந்தே நீரைப் பெறுகிறார்கள். இது அதிகம் சிரமமானது. கொழும்பு, கண்டி முதலிய விடங்களுக்குக் குழாய்கள் மூலம் நீர் கிடைக்கின்றது.

போர்:— பண்டைக் காலத்திலிருந்த தமிழ் இராசாக்கள் நான்கு வகைப் படைகளை வைத்திருந்தார்கள். அவை:— யானைப்படை, தேர்ப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை என்பன. போர்வீரர் ஈட்டி, வில், அம்பு முதலிய ஆயுதங்களைக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்தார்கள். இக் காலத்திலே பெரிய பீரங்கிகள், துவக்குகள் முதலிய ஆயுதங்களால் யுத்தஞ் செய்கின்றார்கள். சனங்களைக் கொல்வதற்கு நச்சு வாயுக்களையும் உபயோகிக்கின்றார்கள். இப்போதுள்ள படைகளை மூன்று பிரிவுகளாக வகுக்கலாம். அவை:— தரைப்படை, கப்பற்படை, ஆகாயப்படை என்பன. தரைப்படையைக் காலாட்படை யென்றுஞ் சொல்லலாம். கப்பற்படையிலே பெரிய போர்க் கப்பல்களும் நீர்மூழ்கிகளுமுண்டு. ஆகாயப்படையிலே பலவகைப்பட்ட ஆகாய விமானங்களுண்டு.

HISTORICAL READER

STANDARD IV

Approved by the Educational Publications Board as a text book for use in Schools and Colleges in Ceylon on 8-1-52.

PRINTED AT
THE THIRUMAKAL PRESS,
CHUNNAKAM.

Dec., 1955

Price: 90 Cts.

North Ceylon Tamil Works Publishing House
Chunnakam
